

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 30 (39)
24.VII.-30.VII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

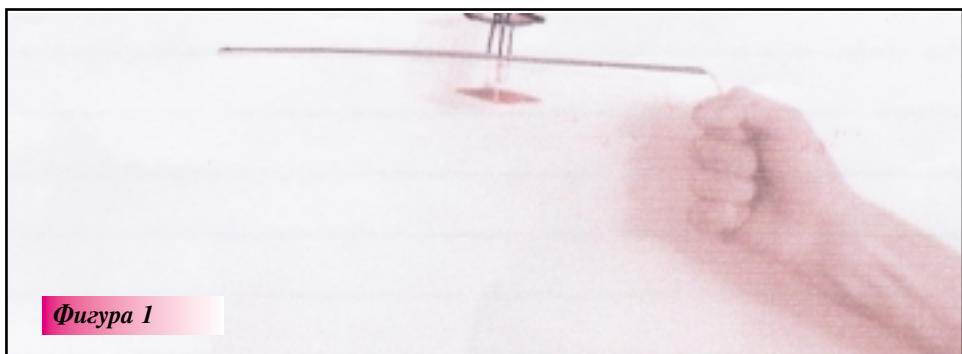
НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ НА ЕНЕРГИЙНИТЕ СИСТЕМИ НА ЧОВЕКА И КОНЯ

Фигура 1

**Желязко Ангелов
ТАНЕВ**

ул. Гоце Делчев №25
6000 Стара Загора
България
zheliazko_tanev@abv.bg

Направеното изследване представлява опит да се осветли от енергийна гледна точка взаимодействието на човека и коня. Демонстрирани са нов измислен уред и методика за изследване на енергийни системи. Изказани са съвършено нови виждания за енергетиката на човека. За първи път се разглежда енергийната система на коня. Изложен е уникален подход към проблемите на медуцинската терапия и са

посочени директивите на съвършено нов път в изучаването на енергетиката на живите организми.

Енергийната система на човека е представлявала интерес за хората още от началото на съзнателната им дейност. Под една или друга форма енергийните центрове, канали и начини на въздействие са се развивали и предавали най-вече в жреческото и шаманското съсловие. От дълбока древност до нас са достигнали множество учения и практики, които взаимно се допълват и развиват. Тези знания са се съхранявали в тайните,

окултни школи на посветени избраници. До хората са стигали много малка част от знанията на посветените и те с право са се мистифицирали. В последно време енергийната система на човека все повече се поставя в дневния ред на официалната наука. Търсят се обяснения на древните практики, като целта е да им се предаде колкото се може по-съвременно звучене. Изследванията в тази насока вече излизат от сянката на мистиката и се пренасят в ежедневието на практиката. За сега най-пряко тези знания се прилагат в областта на лекарската практика.

В много страни на света се използва за възстановяване и лечение на човешкото здраве така наречената хипотерапия. [1]. Това е лечение, осъществяващо се благодарение на благотворното влияние на коня върху човека. Терапев-

На стр. 8-9

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ

Анастасия

„Президентът на САЩ Джордж Буш, без сам да разбира, с едно свое нестандартно действие ще спаси своята страна от страшна катастрофа и ще запази света и всичко земно от невиджана по разрушителната си сила война.”

Анастасия, 2000 г.

КОЙ СПАСИ АМЕРИКА?

11 септември 2001 г.

На стр. 10

СЪВРЕМИЕ

Екатерина ПЕЙЧЕВА

Отказвам да живея
в този цифров свят.
Отказвам да съм Е-Ге-Не -
безличен номер във компютъра.

Къде ще ми го татуират –
на ръката
като във концлагер
или на челото ми ще блести
като печат на Каин?

Сред стадото от номерирани овци,
подкарано към скотобойната,
колцина ще се осмелят да викнат:
Аз Божи Син съм,
от Любов и Дух роден,
а вий сте живи мъртъвци!

Ще трябва пак
да тръгнем към Голгота,
единствения път,
достоеен за човека.
Поне като човеци да умрем.

Дали не е врата
към друг живот?

08.10.1998 г.

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

“...Срещу идеите, изложени в серията книги “Звънящите кедри” се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото...”

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея”.

Владимир МЕГРЕ

„Именията на Ведическата култура!

Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука.”

Владимир МЕГРЕ

Масанобу Фукуока - Япония:

По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0.1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0.1 ха, ще се получи 0.5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхрани семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

ISSN - 1312-7063

В каталога на
РП нашият
номер е

618

Цените остават непроменени!

Вече излезе на пазара четвъртата книга на издателската къща “Новата цивилизация” от поредицата “Библиотека Анастасия” – “КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН” на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите.

Може да поръчате книгата на телефони:

02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimienie@yahoo.com.

(Продължение
от миналия брой)

ЗАБЛУДИ ОТНОСНО ХРАНАТА

Млад човек, който три години живя в хижа в планината, веднъж каза: "Когато хората казват "натурална храна", аз не зная какво имат предвид."

Всеки е запознат с думите "натурална храна", но не винаги ясно се разбира, какво е това всъщност. Мнозина считат, че храна, която не съдържа нито химикали, нито изкуствени добавки – това е натуралната диета, а други достатъчно смътно си представят, че натуралното хранене – това е използването на храна, която може да се намери в природата.

Ако вие попитате дали в понятието натурално хранене влизат използването на огън или сол за приготвяне на храната, то отговорите ще бъдат най-различни. Ако се смята, че храненето на човека в примитивните времена, състоящо се само от диви

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

растения и животни – това е натурално хранене, тогава използването на огън и сол не може да бъде наречено натурално. Но ако се възрази на това, че достигнатите в древни времена знания за използването на огъня и солта – това е неизбежният път на естественото развитие на човечеството, то тогава храната, приготвена на огън и със сол може да се смята за напълно натурална.

Добра ли е храната,

приготвена по изработен от хората начин, или трябва да се счита за добра дивата храна, такава, каквато съществува в природата? Може ли да се смята за натурални отглежданите култури? Къде ще прекарате границата между натурално и ненатурално?

Може да се каже, че терминът "натурално хранене" е възникнал в Япония на основата на учението на Саген Ишизука в Ерата на Мейджи. Неговата теория е била по-късно усъвършенствана и преработена от м-р Сакуразава (Джордж Осава) и м-р Ники. Пътят на храненето, известен на Запад като макробиологичен, е основан на теорията за недовинственост и на концепцията за ин и ян в книгата И-Цзин. Доколкото това означава хранене с непониран ориз, то натуралното хранене обикновено се

/Въведение в натуралното земеделие/

представя като използване на цели зърна и зеленчуци като храна. Натуралното хранене не може да бъде сведено просто към вегетарианството, основано на непониран ориз.

Тогава какво е то? Причината за цялата тази плетеница е в съществуването на два вида човешко знание: различаващо и неразличаващо. (Това разделение се признава от много източни философи. Различаващото знание произхожда от аналитичното, волевото, интелекта, опитващ се да организира жизнения опит в логическа система. М-р Фукуока смята, че такъв начин на мислене отделя човека от природата. Той нарича това "ограниченост на човешкото знание и разсъждение". Неразличаващото знание възниква без съзнателните усилия на личността, когато жизненият

опит се възприема като цяло, без да се интерпретира от интелекта. Различаващото знание оказва съществена помощ при анализа на практичните проблеми, но м-р Фукуока смята, че в края на краищата то води до твърде тясна перспектива).

Хората обикновено мислят, че правилното възприемане на света е възможно само чрез различаващото знание. Затова думата "природа" както обикновено се употребява, означава тази същност на природата, която се познава от различаващия интелект.

Аз отричам това празно изображение на природата, което е създадено от човешкия интелект и се отличава от самата природа, която се опознава чрез опита на неразличаващото разбиране. Ако ние изкореним фалшивата концеп-

ция за природата, мисля, че ще изчезнат корените на световните разногласия.

На запад естествените науки се развиват от различаващото знание, а на Изток философията И-Цзин ("Книга на промените", произведение на древнокитайската философия) се развива от същия източник. **Но научната истина никога не може да се доближи до абсолютната истина и всички философии не са нищо повече, освен произволни интерпретации на света. Природата, която се разбира чрез научните знания – това е вече разрушена природа. Това е дух, който има скелет, но няма душа. Природата, която се разбира чрез философските знания – това е теория, създадена от човешкото мислене, това е дух с душа, но без скелет.** (Слегва)

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци – пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумленето на листата на дърветата – помагат за положителното въздействие.

ще премине.

Без да разбирам още за какво конкретно говори Анастасия, аз интуитивно чувствах, че сега ще ми се открие нещо извън рамките на обичайните представи за нашия живот и това нещо ще се отнася за мен непосредствено. Помолих Анастасия да разкаже по-подробно за това, какво е имала предвид. Докато я слушах и да предположа не можех, доколко точно предсказаното ще започне да се въплъщава в реалния живот. Със своя разказ Анастасия отново ме върна към събитията с едногодишна давност.

Тогава на кораба, ти ми показа всичко, даже своята каюта, с бонбони ме почерпи, шампанско ми предложи, после ме изпрати до трапа, но аз не си заминах веднага. Стоях на брега около храстите и виждах през осветените прозорци на бара, как танцува и се весели местната младеж. Ти ми показа всичко, но в бара не ме заведе. Аз се досещах защо – дрехата ми беше неподходяща, с кърпа се бях замотала, блузата ми не беше модна, полата твърде дълга. Но аз бих могла да смъкна кърпата. Блузата ми беше чиста, полата бях разгладила с ръце, когато идвах към вас.

Аз действително не заведох Анастасия онази вечер в бара, заради малко странното й облекло, под което, както сега се изясни, тази млада девойка, е скривала ослепителната си красота, веднага рязко откроява-

ща я на фона на останалите хора. И аз й казах:

- Анастасия, за какво ти е притрябвал този бар, ти какво, би ли танцувала там със своите галоши? А откъде би знаела танците на съвременната младеж?

- Аз тогава не бях с галоши. Когато размених гъбите за пари, за да си купя билет и пантофи взех от същата жена, наистина, старички и тесни ми бяха, но аз ги почистих с трева, а да танцувам... само веднъж да погледна и край. Ще танцувам и още как.

- Да не си ми се обидила тогава?

- Не се обидих. Само че ако беше отишъл в бара с мен, не знам добре ли е това или зле, но събитията по-иначе биха могли да се развият и това навярно нямаше да се случи. Но сега не съжалявам. Станалото, станало.

- Че какво се случило? Какво страшно е станало?

- Като ме изпрати, ти не се върна веднага в каютата си. Отначало се отби при капитана и вие заедно с него се насочихте към бара. За вас това беше обичайна работа. Когато влязохте, веднага направихте впечатление на публиката. Капитанът беше в униформата си, стегнат. Ти много елегантен и външно представителен, известният на мнозина по крайбрежието, знаменитият Мегре. Притежателят на, необикновеният за хората по тези места, керван. И вие прекрасно

прозорци на своята каюта и, може би тогава малко ми се прииска да бъда на нейно място.

- Ти да би да си ревнувала Анастасия?

- Не знам, чувството беше непознато за мен...

Спомни си тази вечер и тези млади селски момичета, така стремящи се да изглеждат и поголеми, и по-съвременни. Сутринта с капитана

се върнала къщи и е завалил дъжд, да се беше върнала на кораба...

- Не можех. Те вече ме беше изпратил и други грижи си имаше. Пък и свършваше всичко. Когато дойде време да приключва вечерта и трябваше да се откара кораба, вие по молба на момичетата и главно, по молба на това момиче, което беше с тебе, го задържахте. Всичко тогава беше във ваша власт, включително и сърцата им и вие се опивахте от тази власт. На момичетата беше благодарна местната младеж и те също се чувстваха одарени с власт чрез вас, те все още бяха забравени за онези млади хора, които бяха в същия бар, и с които те дружаха още от училище. Вие с капитана ги изпратихте до трапа. Ти си тръгна към каютата. Капитанът се качи на мостика, корабът даде сигнал и бавно, много бавно започна да се отделя от брега. Девойката, с която ти танцува, стоеше на брега между приятелките си и местните младежи, изпрацащи кораба. Сърчицето й биеше така силно, сякаш искаше да се изтръгне от гърдите й и да отлети, мислите и чувствата и се смесваха. Зад гърба й чернееха силуетите на селските къщи със загасени светлини, пред нея от брега, завинаги отплаваше белият кораб, целият в светлини, щедро разливащ музика над реката и нощния бряг, а на него беше ти, казал й толкова много прекрасни, нечувани по-рано от нея думи - омагьосващи и примамливи. И всичко това бавно и завинаги се отдалечаваше от нея. Тогава тя се реши пред всички... Девойката стисна пръсти в юмручета и отчаяно завика: "Обичам те, Владимир!". После още веднъж и още. Ти чуваше ли тези викове?

- Да - отговорих аз.

(Слегва)

разбирахте, че правите впечатление на околните. Седнахте на масичка при три млади момичета от селото, те бяха само по на осемнадесет, току-що завършили училище. Веднага ви донесоха шампанско на масата, бонбони и нови чаши, похубави, по-красиви от тези, които имаше по-рано. Ти взе ръката на едното момиче, наведе се към нея и започна да й говориш нещо на ухото, аз разбрах... това се казва "комплименти". После танцува с нея няколко пъти и все продължаваше да й говориш. Очите на момичето блестяха, тя беше сякаш в друг, приказен свят. Ти я изведе на палубата, както и мен, показа на момичето кораба, заведе я в своята каюта, почерпи я със същото както и мен: шампанско, бонбони и се държеше с нея, малко не така, както с мен. Ти беше весел. С мен - сериозен и тъжен даже, а с нея весел. Аз добре видях това през светещите

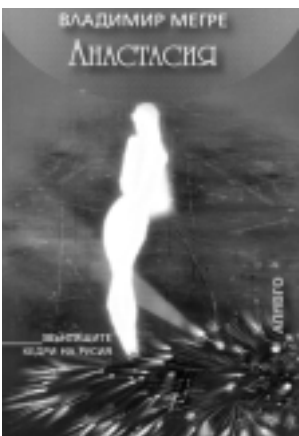
Александър Иванович Сенченко още веднъж се посмяхме на нощната хлапачина. Тогава в каютата аз разбирах, че момичето беше в такова състояние, че беше готово на всичко... но и през ум не ми мина да я овладя. Това и казах на Анастасия, на което тя отговори:

- Все пак ти покори сърцето й. Вие излязохте на палубата, валеше дребен дъждец и ти наметна на раменете на момичето самото си, после пак я заведе в бара.

- И ти нима през цялото време си стояла под дъжда?

- Това е нищо. Дъждецът беше добър, ласкав. Само че ми пречеше да гледам. И не ми се искаше да ми мокри полата и кърпата. Те са на мама. От мама ми останаха. Но ми провървя много. Целофаново пликче намерих на брега. Смъкнах ги, в пакетчето ги сложих и ги скрих под блузата...

- Анастасия, щом не си

(Продължение
от миналия брой)

- Сякаш забравих в този момент, че не мога да произнасям думи просто така, зад тях задължително има чувства, осъзнатост и достоверност на природната информация.

- Значи си била ти, Анастасия?

- Да. Там, в своята каюта, запомних всички песни, които ти пях в гората. Те звучаха, докато разговаряхме. Виждаш ли колко е просто?

- Как попадна на кораба?

- Беше ми интересно как става всичко при вас, как живеете. Нали само с градинарите се бях занимавала. Притичах до селото, продадох сушените гъби, които събират катеричките, и си купих билет за разходката по реката. Сега вече знам много за категорията хора, които вие наричате предприемачи. И теб сега познавам добре. Аз съм много виновна пред тебе. Не знаех, че така силно ще изменя съдбата ти, само че вече нищо не мога да направя, тъй като ТЕ пристъпиха към изпълнение на плана, а ТЕ са подвластни само на Бог. Сега за известно време ще се наложи на теб и на твоето семейство, големи трудности и несгоди да преодолявате, после всичко

ЩЕ УСПЕЕМ ЛИ ДА СПАСИМ РИЛА?

*Дивата природа в защитените територии
остана последното богатство на България*

Мария СТАЕВА

На 13.07.2006 година в пресклуба на БТА се проведе пресконференция, организатор на която беше вестник "Родово имение". Мотото на конференцията беше "Становище относно Общия устроителен план на Туристически и ски център "Паничище - Езерата - Кабул" в Рила"

Участници: Атанас Панчев - главен редактор на в. "Родово имение", Владимир Богданов, член на ЕС "За земята", Александър Зафиров - "Чисти планини", Николай Кафтанджиев и представители на Международен симпозиум "Седем Рилски езера".

Гост в качеството си на експерт беше Цвета Христова от управителния съвет на ЕС "За земята".

С плана за изграждането на ски комплекса се нарушават редица законодателни норми, тъй като две трети от територията му ще се намират в Национален Парк Рила (приблизително 1600 ха от общо 2400) – обявиха участващите. Ползата от него ще бъде минимална за местното население, което се доказва и от проучването, извършено сред хората от община Банско, където за сметка на унищожената уникална природа и застрашено биологично разнообразие, социалните придобивки се оказаха много по-малко от плуваните.

Печалба има само за шепя хора, които и без друго не страдат финансови проблеми. А вредата от разрушената природа е за всички български

граждани.

"В района на Рила има отлични условия за развитие на екотуризма, който може да осигури стабилен поминък сега и в бъдеще на местните хора." – подчерта Александър Зафиров.

За съжаление предвиденото за пресконференцията време се оказа малко и присъстващите журналисти не можаха да зададат всичките си въпроси. Причина за това беше известната професионалистка от Нова телевизия, имаща личен проблем с изясняване на темите в книгите на Мегре. Тъй като явно обсъжданият въпрос не я вълнуваше, бидейки в неведение (както стана ясно) за какво точно се отнася въпросният проект, тя предпочете да занимава колегите си със себе си, излагайки за пореден път медията, за която работи.

След проведеното от нея разследване на хората, даващи пресконференцията, в рамките на 25 минути кой с кого от колко време се познава (Панчев с Калайджиев и с

представителите на "За земята", Богданов с Кафтанджиев и т.н.), тя обяви извода, до който беше достигнала: движението за родови имена няма право да има позиция по обсъждания въпрос.

Този път проблемът явно не опираше само до непрофесионализъм, а до култура, защото фактът, че тридесетина нейни колеги не успяха да си свършат работата, за която най-малкото бяха били път в натоварения трафик на София, не я заинтересува, дори когато многократно беше помолена да говори само по дискутираната тема.

Разбира се, на пресконференциите, дадени по-рано специално за изясняване на същността и целите на движението за родови имена, въпросната професионалистка не присъстваше, може би защото всичко си знае и няма какво да научи.

За сметка на това при едночасовата промяна, имаща друга тема и цел, важни за България, тридесет минути не се споме на името Рила.

**ДЕСЕТИ МЕЖДУНАРОДЕН СИМПОЗИУМ
СЕДЕМ РИЛСКИ ЕЗЕРА
ОТ 16 АВГУСТ ДО 20 АВГУСТ**

**"Към Прехода с Прощка и
Любов! Единение на
всички българи по света"**

Новата хижа Рилски езера

Откриване: 16 август, сряда от 18 часа

За участие представяне на лекциите в предварителен срок от един месец

Координация: Културна Асоциация "Беинса Дуно" и Сдружение "ДЕН"
телефони: 02/986 77 73;
088/70 25 404; 02/975 38 70

Анастасия в моя живот

Повелите на Времето и Анастасия

Николай
КАФТАНДЖИЕВ

Знам, че повечето хора не обичат и не четат суховати мисли, дори ако те са важни или се отнасят до любими за тях теми. Поради това ще си позволя да предам накратко една глава от неиздаден мой философски роман.

Вероятно някои от читателите ще се опитат: "Какво определение е това "философски роман"? В случая той е такъв, защото почти през цялото време моят герой не прави нищо друго освен да "философства", т.е. да разсъждава. Макар и на "достойна" възраст – гонещ петдесетте, той се е влюбил лудо и е прещастлив, защото на любовта му е отговорено с любов. Всичко в него е приповдигнато, на много високо ниво и понеже е преди всичко мислещо същество, преоткрива нещата в нова светлина, намира решения на проблеми, които години са измъчвали ума му.

Един от тях е бил: Има ли смисъл мисълта да търси, след като всичко значимо от философска гледна точка, било като Божие откровение, било като разсъждение, вече е казано още в древността?!

И ето, когато вече е дошъл на ръба на отчаянието, защото за кой ли път е установил, че "всяко ново, се оказва само добре забравено старо", той среща голямата любов и вдъхновен от нея! се опитва да разреши дилемата.

Започва да разсъждава за мисълта. Препрочита казаното за нея от свой любим автор: "Всички велики хора и мъдреци от най-древни

времена и до днес са гледали и гледат на мисълта като на основа на живота ни. И действително, не е ли тя източник на нашите думи, постъпки, навици и действия, изобщо на всичко това, което характеризира нашата личност и съзнателност?"

Ето, че вече е направил първото си откритие. Да, "всички велики личности и мъдреци от най-древни времена" са твърдели, че мисълта е в основата на живота ни, но ние я откриваме, чрез любимите си автори, защото те най-добре формулират за нас какво е мисълта и как да се нагаждаме посредством нея, за да станем творци на съдбата си. След това си откритие, се опитва да проследи последователно познатите му етапи в историческото развитие на човечеството.

В древността духовното начало е било основно за индийците, а за елините – хармоничната личност и изобщо хармонията. За европейското средновековие основно е било духовността с отрячане на телесното начало. Ренесансът отново е върнал хармоничното начало – единство на дух и плът. Следват в европейското развитие следните големи епохи: XVII век на мисълта (водещото начало е формулирано от Декарт: "Мисля, следователно съществувам."), XVIII век на просвещението (епохата на Волтер, Дидро, Жан-Жак Русо и т.н.), после XIX век – на науката и XX век, който през втората си половина отново преоткрива духовното начало (установява по чисто научен път неразривната връзка между човешкото

знание и духовното начало).

Сега той вече може да формулира и второто си откритие: да, в древността всички велики истини са били формулирани, но всяка епоха се е нуждаела само от някои от тях и те са били представяни под друг начин, за да бъдат разбрани от хората и станат водещи.

Така от истина към истина, от подстъп към подстъп, той стига до следното определение: Великите истини са били формулирани още в древността, но те не са изпращани от Бога на човечеството всички вкупом с еднаква значимост. Всяка историческа епоха се е нуждала най-вече от дадена истина или истини. Това са били Божии повели за това време. Божии избраници са ги формулирали по най-подходящия начин.

Такива Божии избраници в миналото са били в старата история – Буда, Конфуций, Сократ, а в новата история Декарт, Волтер, Жан-Жак Русо, Толстой, Ганди и т.н.

Това са разсъжденията на моя герой. Те са отпреди около 15 години. Ако действието се развиваше в наши дни, той несъмнено би посочил като такъв Божии пратеник Анастасия и вероятно би поразсъждавал върху нейните мисли и дела. Но тъй като той е от друго време, ще се постарая аз да сторя това в следващите броеве на "Родово имение".

София, 10.07.2006 г.

Уважаема Редакция!

Отнасям се с огромно уважение към идеите на ведическата култура, които са в основата на книгите на В. Мегре за Анастасия. Абонирана съм за вашия вестник и редовно го чета.

Отдавна се каня да ви пиша и да изкажа мнението си за проектувата на Родната партия. За съжаление вестникът не е пред мен и не мога да цитирам точките на устава, но ще изкажа мнението си по-общо.

Още тогава, когато го прочетох, си помислих, че в т.1 и още някои точки, думата "Бог" би могла да се замени с думата "Природа", за да не звучи сектантски и да не обвинят, че сте в противоречие с онзи член от Конституцията на Република България, който забранява регистрацията на партии на религиозна основа.

По молба на моя съпруг искам да ви питам: Непременно ли името на партията трябва да бъде такова, каквото е посочено в поредицата книги за Анастасия. Не би ли могло да бъде променено на Българска земеделска природозащитна партия (БЗПЗП) например, за да не използваме чувствителна "екологична". С такова име тя ще бъде възприета по-лесно от хората.

И още нещо бих искала да ви питам: Непременно ли трябва да се проповядва вегетарианството като начин на хранене? Опасявам се, че едно такова изпъкване допълнително ще ограничи броя на симпатизантите и евентуалните членове на партията.

Вашият вестник ми харесва и с това, че редовно отпечатват стихове. Аз самата от три години пиша стихове. Навярно ще ви бъде интересно да ви разкажа как прописвах, тъй като не съм в първа младост (на 52 г. съм).

Родена съм на 27 август, което е отразено и в ЕГН-то ми.

На 27.08.2003 г. планетата Марс доближи, движейки се на своята орбита около Слънцето, максимално Земята. Това може да бъде проверено в астрономическите обсерватории и научните институти.

На 27.08.2003 г., когато Марс трябваше да бъде видян в своя апогей, бях на гости у една съседка. От нейната тераса, тъй като къщата ѝ е по-висока, искаме да наблюдаваме Марс. Даже си бях взела бинокъл. Когато облаците захриха небето, аз и моята шестгодишна (тогава) дъщеря, може би несъзнателно изпълнихме следния ритуал: И двете започнахме на глас да произнасяме молба към Марс да разсее облаците и да се

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

покаже. Думите бяха приблизително такива: "О, Марс! Разсей облаците! Покажи се! В тази жестока световна война дари със победа нас, българите!" Едно от децата на съседката ме попита: "За каква световна война говориш? Нали живеем в мир!". Отговорих: "За съжаление срещу българите се води необявена война!".

Произнесохме с дъщерята няколко пъти молитвените думи и може да не повярвате, но действително облаците се разпръснаха и върху небето сякаш се разчисти един кръг, в който се показа Марс и в продължение на половин час го наблюдавахме. После светлият кръг изчезна и облаците отново покриха цялото небе. След няколко дни започнах да пиша стихове.

После прочетох книгите на В. Мегре от поредицата "Анастасия". Имам и стихотворения, чието написване е вдъхновено от "Анастасия".

Между стихотворенията, които съм написала имам две с послание към младите Българки да направят своя избор и въпреки трудностите да родят деца – тук в България.

Аз вярвам в силата на мисълта и подкрепям идеите, заложени в "Анастасия" за знанието на думите и за това,

че е важно да имаме добри мисли, с които да изграждаме добро бъдеще. Затова бих искала да ви помоля, дори да не ги намерите за достатъчно красиви, да ги поместите във

**На жените, които се колебаят
дали да родят.**

На Българките

Мили млади жени,
Българки, създайте живот.
Не го прекъсвайте!
Не го унищожавайте.
От фактори странични
вий не се притеснявайте.

Добре е, без съмнение
да се пренебрегне
всяко злостно мнение,
което ще ви укори,
че не сте вий
цивилизовани дори.

Пренебрегнете всяко
материално затруднение.
Вземете смело вашето решение.
И живот красив създайте,
решете и се осъзнайте.

И после този живот от вас създаден,
стократно ще ви се отплати.
Ще проумеее, че туй е дар
на вас от бога даден,
в който ще превъплатите
вашите мечти.

вашия вестник, за да достигне посланието ми до младите българки, защото според мен: "Стихове написани, от никого нечути приличат на обувки, нови, необути". Изпращам ви стиховете си

и оставам с безкрайно уважение към вашия патриотичен вестник.

Роза
АЛЕКСАНДРОВА
01.07.2006 г.
гр. Свиленград

**Посветено на младите Българки,
решили да направят аборт.**

Не бива Българинът да умира,
преди на този свят да се яви.
Не бива никой Българчето днес да спира
в България да се роди.

И да потърси историческото свое право
върху тази свещена земя.
На земята Българска да стъпи здраво,
да пребори щом трябва и злата ламя.

Да може Българинът днес да каже:
„Този свят е и мой!“
Да може също тъй да каже:
„Напред! В атака!“
и никога „Отбой!“

Роза АЛЕКСАНДРОВА,
Свиленград

Материал за компостиране

Хартмут ВОГТМАН

По принцип, всичкият органичен материал, който отпада вкъщи или в градината и редовно се изхвърля с кофите за боклук, може да бъде компостиран. Все пак трябва винаги да се внимава за произхода и за евентуално замърсяване на материала с тежки метали или с остатъци от пестициди. Заедно с това, разбира се, изниква и въпросът, каква цел се преследва да бъде постигната с компоста. Затова е необходимо в известна степен да се познават точно свойствата на материала за компостиране. Само тогава може да бъде произведен компост, който удовлетворява изискванията на биологичния градинар.

Ние компостираме на първо място отпадъци, които произхождат от нашата градина. Освен това компостираме:

Тор (от различни домашни животни), вълнени отпадъци, пера, картон, утайка от кафе, отпадъци от чай, зелената маса от картофите, шума, плодови остатъци, окосена трева, окосени меки растителни стъбла и трънаци, дървесна кора, дървесна пепел, яйчени черупки и кости.

Да, дори и плевелите се компостират. Обаче те трябва да попаднат в компоста, преди да са образували семе. Когато вече са цъфнали, слагаме ги в средата на компоста, за да може развиващата се там висока температура да възпрепятства покълването на семената от плевели. Тъй като този подход изисква особени грижи, като правило се въздържа от компостирането на плевели, след образуването на семена.

Хартмут ВОГТМАН

Главното условие за добро компостиране е смесването на различни материали: богати и бедни на азот, пресни и стари, отпускащи или сгъстяващи. Така е възможно например падащите предимно през есента листа да се смесват с кухненските отпадъци. Угните вече листа ускоряват процеса на угниване при смесването им с пресни кухненски отпадъци.

Особено важно е оптималното съотношение между въглерода и азота, което трябва да се движи около 1:35. За да се посочат някои моменти, към които да се придържа-

ме, в следващата подолу таблица са изброени величините на въглерода и азота в някои компостирани материали.

Ежедневно получаваните вкъщи и в градината отпадъци се раздробяват по възможност веднага на около 5 см. Късият материал угнива по-бързо и по-лесно, а също така улеснява смесването и нареждането на компоста. Раздробяването може да стане с градинска ножица или нож. Една фуражомелка или продаваната в магазина машина за мелене (кълцане) може значително да об-

лекчи работата. Препоръчва се при това отпадъците да се съберат най-напред в един сандък или силажно хранилище, респ. на една купчина и да се компостират едва тогава, когато е налице достатъчно материал. Още по време на събирането материалът трябва сравнително редовно да се поръсва с шепка каменно брашно. Може да се добавят и костно брашно, обогатен с водорасли варовик или бентонит (алуминиев триоксид). Ако компостираният материал не съдържа почва (напр. плевели с коренови буци и пръст), тогава непременно трябва

да се прибавят няколко лопати почва. Ако при все това в силоза или сандъка за събиране се установят процеси на разваляне (смад) или силно изсушаване на събрания материал, той трябва незабавно да се премеси със съответни добавки.

Когато е налице дос-

татъчно материал, всички трябва да се смеси добре. По време на смесването може още веднъж да се прибави скално брашно, обогатен с водорасли варовик, бентонит или почва. Ако наличният материал не е достатъчно богат на азот, той трябва да се примеси с ро-

тери, гъби, червеи, бръмбари и др. За да може тези организми да работят оптимално, трябва да се избягват процеси на анаеробно (без кислород) гниене.

За оптимално компостиране трябва да бъдат осигурени следните фактори:

1. Добра въздушна пропускливост на материала.

2. Оптимална влажност (проба в шепата).

3. Оптимален (разнообразен) състав на материала.

4. Благоприятно съотношение на въглерода и азота (съотношение C/N).

5. Затопляне в началото на процеса на компостиране.

КОМПОСТ

Хартмут ВОГТМАН

Компостът е най-важната основа за биологичното градинарство. Мястото, което той заема в него е централно, нещо като сърцето на биологичната градина. Би могло да се каже: "Покажи ми твоята площадка и аз ще ти кажа какъв градинар си". Поради това е разбираемо, че за компостирането е необходимо да има на разположение едно достъпно място с достатъчна площ (прави се сметка тя да е около 8-10 % от общата градинска площ), което да позволява процесът на компостиране да се следи по всяко време.

При компостирането става дума за процес на разлагане, пре-

образуване и създаване на органичен материал при приток на кислород. По време на фазата на разграждане компостираният материал се затопля, по време на фазата на преобразуване установяваме силно развитие на почвени гъби, както и появяването на компостни червеи. А по време на образуването на компоста той се населява от много насекоми, дъждовни червеи и други животни. Това води през различни стадии на промяна на компостирания материал към образуване на хумус и в крайна сметка към минерализиране, при което първоначално намиращите се в материала минерали се освобождават. В процеса на разлагане на материала участват бак-

тери, гъби, червеи, бръмбари и др. За да може тези организми да работят оптимално, трябва да се избягват процеси на анаеробно (без кислород) гниене.

За оптимално компостиране трябва да бъдат осигурени следните фактори:

1. Добра въздушна пропускливост на материала.

2. Оптимална влажност (проба в шепата).

3. Оптимален (разнообразен) състав на материала.

4. Благоприятно съотношение на въглерода и азота (съотношение C/N).

5. Затопляне в началото на процеса на компостиране.

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:

- листопадни и вечнозелени дървета и храсти;
- градински многогодишни цветя;
- растителност за водни площи;
- декоративни треви;
- увивни и катерливи растения.

Село Негован, общ.София (срещу карьерата)

Тел. 0888 930 228 ; 02 996 22 11(вечер)

e-mail: greensping@dir.bg

ПРОИЗВОДСТВО НА КОМПОСТ

гово брашно, кокоши тор или подобен материал. При бедни на фосфор почви трябва да се помисли и за костно брашно или суров фосфат.

Много е важно при смесването да постигнем оптимална степен на влажност на материала. Това можем да постигнем по най-простия начин с така наречената "проба в шепата".

Материал	Величина въглерод-азот C:N
Урина, течен тор	0.8
Съдържащ слама говежди тор	20-25
Конски тор	25
Окосена трева	12 - 15
Кухненски отпадъци	12
Овесена слама	48
Пшеничена слама	130 - 150
Дърводелски трици	200 - 500

ДИСКУСИОНЕН КЛУБ

Аз не претендирам за авторство на този ту хумористичен, ту жизнено-фантастичен разказ. Неговото начало и името му е предложено от читателите на моите книги, участници във форум. В него е гаген достоен, както на мен ми се струва, отговор на сплетниците, които пускат слухове за секта. Предлагам на всички желаещи да внесат в него своите допълнения и промени.

В. Мегре

Голямата зала на международния пресцентър не можеше да събере всички журналисти, желаещи да вземат участие в пресконференцията.

Всички искаха да видят и да чуят човека, който беше станал уникално явление в човешкото общество на прага на новото хилядолетие.

И ето че спретнат и усмихнат млад човек излезе пред елита на международната журналистика и произнесе първите си думи:

- Здравейте, казвам се Батир.

Какво толкова сензационно направи този млад човек? Ето какво. Той учреди секта, наречена "Секта на мое име" и издигна уникална програма за преобразуване на планетата.

Първите въпроси на събралите се журналисти бяха стандарти: **Кой ръководи вашата секта? Колко е нейната численост?**

Отговорите ги поразиха. Младият човек каза:

- Моята секта се нарича "Секта на мое име" и аз сам осъществявам нейното тоталитарно ръководство. Тъй като приема в моята секта е строго ограничен, в нея влиза засега само един човек – това съм самият аз, но в скоро време се предполага увеличаване на броя два пъти за сметка на моята жена Оленка. След като тя влезе в моята секта, ние двамата след девет месеца ще приемем още един човек, мисля, че ще е момче. След това за следващите две години не се планира приемането на нови членове. След две години ще приемем още един човек, мисля, че това ще бъде момиче. Най-общо, ние с моята жена Оленка планираме да увеличим числеността на нашата секта до девет човека.

Въпрос от залата:
- Каква е програмата на вашата секта?
Отговор:
- Да вземем хектар земя, да насадим градина, да построим дом

в прекрасната градина и да създадем около него Пространство на Любовта.

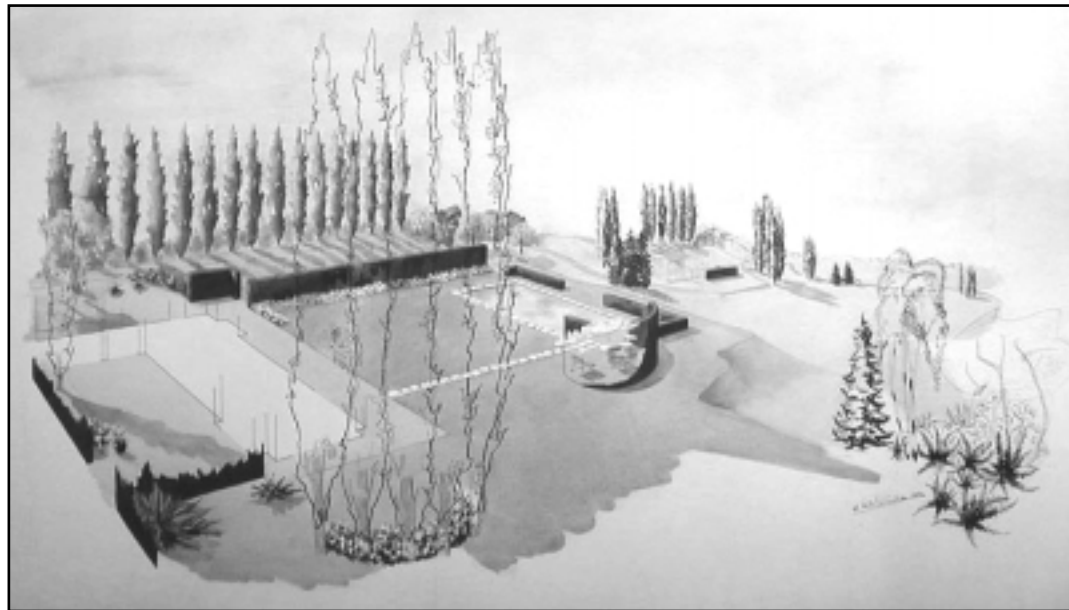
Всички членове на моята тоталитарна секта трябва да дишат чист въздух, да пият само жива вода, да се хранят само с пресни живителни продукти, да творят божествени оазиси на земята и да бъдат щастливи.

Отговор:

- Абсолютно съм уверен. И нещо повече, ще ги предизвикам. А аз нямам намерение да живея във вашето време. Аз вървя със собственото си време.

Въпрос от залата:

- Както разбирате, сектите на името на някой са много, сред тях има такива с много голяма численост. С

Въпрос от залата:

- Какво е вашето отношение към другите вероизповедания, партии, учения?

Отговор:

- Всичко, което изборихте се отнася към сектите наречени "Секта на името на някого". Аз изобщо не ги признавам, тъй като те не подпомагат осъществяването на моята тоталитарна програма.

Въпрос от залата:

- Тогава това означава, че върху вас се нахвърли пресата с публикации с шокиращи заглавия, такива като например в седмичника "Събеседник" – "Да се спасява, който може".

Отговор:

- Да, те, сектите, наречени "Секти на името на някого", се нахвърлиха върху мен.

Въпрос от залата:

- Вие хвърляте предизвикателство на цялото световно общество, което от векове се придържа към философията на, както вие сами се изразихте, всички секти наречени "Секти на името на някого". Уверени ли сте, че ще можете да устоите в наше време?

кого ще общувате, с кого ще се сприятелявате във вашата малобройна секта?

Отговор:

- Има други секти наречени "На мое име", там други ръководители осъществяват тоталитарно ръководство. Аз ще общувам с тях.

Сред журналистите, събрани в залата, се понесе тревожен шепот. Някой изплашено извика въпроса:

- Тоест, има още секти, наречени "Секта на мое име"? Колко са те?

Отговор:

- Засега не са много. Някъде около милион. Но непрекъснато възникват нови.

Няколко минути в голямата зала в международния пресцентър цареше гробовна тишина. В нея прозвуча поредният, но вече раболепен въпрос:

- Моля, кажете, многоуважаеми ръководителю на духовното изповедание под чудесното наименование "На мое име", а в другите също толкова чудесни вероизповедания "На мое име" съществуват ли програми има

както и във вашето? Вие единомишленици ли сте или противници?

Отговор:

- Ние не сме противници. Но има елементи на негласна конкуренция. Всеки ръководител на тоталитарна секта "На мое име" смята, че той може да създаде най-доброто Пространство на Любовта. Но аз знам точно, че моето ще бъде най-доброто на земята, тъй като моята жена Оленка е най-добрата девойка в света.

От мястото си скочи известен телевизионен водещ от първи канал на ОРТ и извика:

- Господа! Колеги! Нима не виждате как ни объркват главите.

на мен да хабя време и сили, за да опровергавам всякакви сплетни? Наричайте както искате моите действия ...

- Кой? Кой? Кой? – изплъзваше се въпросът от устата на насъбралите се в залата.

А под звъна на този въпрос, свел ниско глава, към изхода се отправи потен човек с трескав поглед.

Младият човек се изправи, усмихна се на възбудените, споречи помежду си журналисти и каза:

- Извинете, господа, вие спорете тук без мен. А аз имам работа за вършене. Трябва да отида да създам проекта за бъдещото имение на своята секта.

Той вече се приближаваше към края на сцената, когато изведнъж звънлив женски глас извика на руски език с ясно изразен английски акцент:

- Млади човече! Моля ви! Една минутка. Почакайте!

Той се спря и се обърна към този отчаян женски възглас. Видя младата журналистка от "Ню Йорк Таймс", която беше ста-

нала от мястото си. Американката започна развълнувано да му говори:

- Аз разбирам, че приемът във вашата секта е строго ограничен, особено за жените. Но аз също искам да живея в пространството... Аз искам да живея в Пространството на Любовта. Но вие, разбира се, няма да ме вземете, вие имате Оленка. Но аз искам и аз съм решила. И го заявявам пред всички. Аз учредявам тоталитарна секта "На мое име". Ще изграждам Пространство на Любовта за своята секта. Моля ви, млади човече, позволете ми да го изградя в съседство с вас. Ще ви бъде добра съседка.

- Но аз и не бих възразявал – отговори младият човек на американката, – само че вие сте една в своята секта. Сама ще ви е трудно.

- Сама. Но аз не се страхувам, когато е трудно. Ще го изградя. Може би, моето Пространство ще се хареса на някого и някой ще поиска да встъпи в моята секта – отговори девойката от Америка

и почервеня.

- Мадам! – каза журналист от Франция, като се изправи от мястото си. – Аз съм учил в архитектурния факултет, увличам се от ботаника. Моля ви, мадам, приемоте ме във вашата тоталитарна секта. Аз ще се старая за своята секта. Или за вашата, мадам. Или за нашата. Не знам как най-добре да го кажа. Но аз много искам да бъда във вашата секта и под вашето тоталитарно ръководство да изграждам Пространството на Любовта. И то да е в съседство със също такова добро пространство.

- Гутен таг! Гутен таг! – скочи от мястото си журналист от "Дойче експрес". – Какви са тези глупости "приемоте ме"... Приемът трябва да се осъществява само на конкурсна основа. Аз също претендирам, аз не съм само журналист, но и художник, дизайнер. Освен това се влюбих в Катрин още преди година по време на една среща на пресконференция в Българското посолство, просто още не съм успял да й кажа това. Но сега...

- Господа, господа – изправи се от мястото си възрастен журналист от "Дейли телеграф". – Разбира се, моята възраст... Но възрастта... Аз съм упълномощен да направя заявление. Аз се обявявам за ръководител на тоталитарна секта "На мое име". Аз също ще изграждам... Приемоте ме и мен като добри съседи...

Журналистите, като говореха оживено помежду си, започнаха да напускат голямата зала на международния пресцентър.

Много от тях, излизайки на улицата, продължаваха беседата, като се бяха разделили по двойки.

И гледайки тези двойки, съдейки по техните радости, малко възбудени лица, можеше да се направи следният извод – всяка двойка представляваше тоталитарна секта, наречена "На мое име". Може да бъде казано и по друг начин, че всяка двойка представляваше бъдещо семейство, което си беше поставило за цел изграждането на собствено родово имение, на собствено Пространство на Любовта.

Как е по-правилно да се каже? Секта или семейство? Кой сега ще разбере? А това ли е най-главното в тази история?

(Продължение от миналия брой)

Борислав Иванов ИВАНОВ, гр. Бургас

ТРЕТА ЧАСТ

След налагане на православие за официална държавна религия през 9 век и особено след 10 век по време на византийското владичество, по цялата територия на Дунавска България са премахнати всички други автентични църкви, включително българската християнска църква на Гарвана /вж. част II/. Единствено незаконни ереси служат за духовно убежище на опозиционно мислещи българи. Най-твърдите последователи на старата скитска зороастрийско-тангриската вяра, така наречените българи **ковуи /каубийци/** се запазват в компактни маси около бившата столица **Батавил** /дн. украински град Путивль/, езическото сърце на Черна България /Царска България/ и биват споменавани от „Джагфар Тарихи“ като участници в събития до 13-14 век, а украинците чак до 19 век наричат себе си **черкаси /Чъръ Ъзькъ - царски скити/**. В резултат на неуморната мисионерска дейност на **Михаил Бащу** (-900 г.), ислямът и тюркско-арабската книжовност навлизат в Югозападна Скития сред българите в Бесарабия, някои от които са частично турцизирани от гагаузите още по времето на кан Кубрат (593-653 г.) и кан Аспарух (род. 634, 677-692 г.). От „Джагфар Тарихи“ се знае, че свещените мюсюлмански книги, подарени на Бат-Боян (617-683 г.) лично от халиф Омар, по стечение на обстоятелствата попадат у брат му кан Аспарух, основател на Дунавска България, убеден езичник, който ги задържа и не се съгласява да ги отстъпи, с аргумента, че бил приятел на арабите, докато точно тогава Бат-Боян воювал с тях. В отговорите си по допитванията на българите, папа Николай I (857-867 г.) категорично внушава: **„нечестивите книги, които както заявявате, сте получили от сарацините /арабите/“**... **„като вредни и богоухулни да се предават на огън“**. Което показва, че след покръстването на подобно унищожение са подложени всички неугодни на господстващата църква безценни литературни паметници, вкл. от кушански произход. Синът на Михаил Бащу, **Сеид Абдаллах Ибн Бащу**, предприема две посещения в Добруджа, където основава джамии и училища. Още тогава става ясно, че универсалните религии не са в състояние напълно да разделят народите, славяни от тюрки, араби от гърци и пр. Например гагаузите, чистокръвни тюрки, достигнали най-западни европейски земи, в по-голямата си част се покръстват. **Историческата съдба поставя българите в пресата на титанични световни геополитически и верски сили и те**

с достойнство приемат опасните предизвикателства - на запад Дунавска България се превръща в стожер на християнското православие, а на изток Болгар Велики става свещено място за мюсюлманите. За българите от гр. Сувар във Волжка България хорезмийският учен от 9-11 век Абу Райхан Мохамед казва: **„...те не говорят арабски, а на свой език, смесица между тюркски и хазарски...“**. Сведението доказва именно турцизация сред източните българи, защото езиковата близост между българи и хазари /хазарите също говорят езика **Ъзьер**/, е потвърдена от множество исторически документи. **Подобен процес, само че на славянизация, протича сред българите от Западна Скития, а в Аспарухова Бесарабия /вкл. Добруджа/ явно се наблюдава присъствие и на двете тенденции, та и до днес.**

Значителният брой вярващи в примитивни култове - в шаманизъм и в славянските природни богове сравнително лесно се отърсват от архаичните си обичаи и се вливат в по-съвремените и по-добре организирани вероизповедания. **От 8 век Византия периодично преселва в Тракия компактни групи арменци и сирийци, последователи на павликянското учение. По нареждане на император Йоан Цимисхи (969-976 г.) много павликяни от Сирия и Армения са заселени в гр. Пловдив и околностите му, а Василий II Българоубиец (976-1025 г.) изпраща арменци в Македония между 988-989 г., за да укрепят границата срещу българите.** За разлика от богомилите и тяхното тайно учение, макар непримирими врагове на византийския държавен и религиозен империализъм, павликяните често сътрудничат на ромеите, изповядват вярата си открито, влизат в публични дебати с православната църква и при преследване обикновено са готови да приемат православието. Ана Комнина (12 век) ги нарича **„доверени защитници срещу набезите на скитите“**. След турското нашествие на Балканите през 14-15 век, павликяните в по-голямата си част се вливат в лоното на католицизма.

И все пак най-голямата общност, останала встрани от официалното книжовно православие, съставляват българите съхранили вековните народни тангриските обичаи. Точно сред тяхното разнородно по социален и по езиков състав множество се заражда ереста на богомилите, обгърнато в тайнственост мощно духовно изригване, разтърсило монопола на властващата догма през 9-14 век, не само в България и Византия. Последователите на Тангрисма произлизат най-вече от скитски, хунски, аварски, печенежки, маджарски, средноазиатски среди в състава на българското население, които освен религиозна реакция срещу насилственото покръстване, демонстрират несъгласие с въвеждането в държавата официален църковнославянски език, който, малко или много, им е чужд. Недоволни тангристи има по цялата територия на държавата, но особено голям е броят на засегнатите в Ох-

Фрагменти от стари български книжовни паметници с изображение на птицата гарван от 1512 година

ридския край, в земите на средноазиатския кавхански род на Билигите, някои от които са лоялни на централната верска политика /например комитопулите/, но други /например кавхан Исбул и неговите наследници/ са най-ожесточени противници на покръстването и славянизиранието. Доколко тук населението е било турцизирано, точно не може да се определи. В грамота на **Василий II Българоубиец** от 1020 г., се говори за **„...турките около Вардар...“**. Маджарите през този период също са наричани **„турки“** в документалните извори, което не отговаря напълно на действителността. Маджарите наистина са хуни, турцизирани в значителна степен, но когато пристигат в Унгария, в панонските земи на своите аварски сродници, бързо възстановяват хунския си език /което има личи и днес/. Гази Барадж (-1246 г.) в своята история привежда интересен пример, как унгарец, посланик на папата, в началото на 13 век **„нелюшо“** разбира байгулското хунско сибирско наречие, а са изменили близо 4 века от преселването на маджарите в Централна Европа.

Така или иначе, тюрките **„вардариоти“** /има сведения, че през 13 век много от тях изповядват християнска вяра/ са исторически факт, несъмнено оказващ влияние върху религиозните процеси протичащи 9-14 век в югозападните области на Дунавска България. Ето защо, съвсем логично тук се оформя център на религиозно несъгласие с официалното православие, намерило израз в богомилската ерес. **Във всебългарската историческа летопис „Джагфар Тарихи“ /История на Джагфар/ за основател на богомилството или худаярството е посочен Худаяр, име означаващо **„Боголюб“** /Боголюбим, Богомил, на гръцки Теофил/ на езика на волжките българи, който създал учението си в началото на 9 век въз основа на тангриско-зороастрийската традиция, приложена с радикални социални идеи и с някои добавени християнски молитви. Предполага се, че Худаяр /Богомил/ всъщност е Дауд /Давид/, живял 100 години, син на Абдула Карамат от охридския род на Билигите, не само защото Давид на староеврейски означава **„възлюблен“**, **„любимец“**, тъй както библиейският **Давид** е бил любимец **„по сърцето на Бога“**, но също защото историческите сведения от онова време, посочват Теофоб за водач на 30 хиляди перси-хурамити /от карамат; не са идентифицирани като турки! / по поречието на река Вардар, преминали от езическа**

Фрагмент от стари български книжовни паметници с изображение на птицата гарван от 1642 година

България на страната на християнска Византия около 833 г. по време на византийския император иконоборец Теофил (829-842 г.) /вж. Васил Златарски, „История на българската държава“, том 1, част 1/. А епитетът **„Богу немил“**, т.е. на гръцки **Теофоб**, се използва в антибогомилската литература за нарицателно име на поп Богомил, т.е. Теофил /вж. преписите на **„Беседа против богомилите“** от Презвитер Козма, 10 век/. Това събитие се разиграва по време на антихристиянските гонения в българската държава след смъртта на кан Омуртаг (814-831 г.) и възкачване на третия му син кан Владимир-Маламир (831-836 год.), /с прякор Маламир, **Мъль Мъиръ**, т.е. **„мамино синче“** /известен с изключителна жестокост към християните със сигурност и към християнските ереси/, който не се поколебава да екзекутира своя по-голям брат Боян-Енравота /**Бъйонъ Чъръбътъ** - Голям Втори Цар Бате - Енравота /заради християнските му убеждения. Очевидно религиозният разпад сред българския владетелски род Дуло продължава с пълна сила, защото се отнася и за кавханския род на Билигите. Малко възможно е Теофоб /Дауд-Богомил-Худаяр/ да е преминал на страната на ромеите заедно с баща си, както се твърди в изворите, ако баща му е прочутият **кавхан Исбул**, защото кавхан Исбул провежда последователна антихристиянска политика в качеството си на регент на малолетния Маламир, а по-късно оглавява бунта на болярите срещу покръстването и бива екзекутиран от княз Борис (852-889 год.). По-всяка вероятност Теофоб /Дауд-Богомил-Худаяр/ е много близък родственик на кавхан Исбул, а баща му е виден представител от Билигите, за да бъде специално отбелязан в хрониките. За потомците на Теофоб, **„кудугери или богомили“**, които живеели недалеч от Солун, солунският архиепископ Симеон (1410-1429 г.) твърди, че били дуалисти, отхвърлящи догмите и практиките на църквата, но се наричали

християни и се смятали за наследници на древните иконоборци. В изворите се споменава за кудугери /худаяри/ в Босна през 15 век. **„Джагфар Тарихи“** известява за големи худаярски /богомилски/ общности през 11-13 век по Северното Черноморие и Крим и за худаяри /богомилски/ емигранти от Дунавска България. Худаярството /богомилството/ намира изключително широко разпространение сред украинците /анчийци, анти/, както и сред черкасите /черни българи/. В Бесарабия бил издигнат мавзолей на Худаяр, в гр. Севастопол /бившия Сари Керман / през 12 век живеели 200 худаярски /богомилски/ семейства на черкаси /черни българи/ и украинци. Според **„Джагфар Тарихи“**, худаяри /богомилски/ във Волжка България няма, но се знае, че кан Масгут (1004-1006 г.) поддържал тесни връзки с худаярския лидер назован в летописа Худаяр, син на Мала и внук на кан Алмиш Джафар (895-925 г.) от рода Дуло. По време на службата си при Великата руска княгиня Олга мюсюлманите Мала най-вероятно е бил принуден да премине към скитското християнство на Гарвана, вярата на Олга и на нейния син Светослав-Борис.

Любопитен е фактът, че преди да бъдат публично изгорени на клада през 1682 г., водачите на руските старобоярски, заедно с видни представители на официалната руска православна църква учредили форум **„ревнители на древното благочестие“**, за което били наричани **„боголюбци“**.

Инквизиторите на еретизма въобще не си дават труд да установят същностните различия между отделните сектантски учения, а по общ сценарий им приписват най-уродливи богоненавистни черти, обикновено представяйки ги за проявления на известни, отдавна победени и исторически компрометирани религиозни доктрини, като манихейство, масалянството и пр. Мюсюлмански суфистки секти несъмнено ста-

ват привлекателни за някои клонящи към исляма тюркско говорещи общности в Дунавска България, особено с приближаване на турската инвазия на Балканите. След турското нашествие в по-голямата си част те преминават към исляма. Известните богомили бабуни, вероятно имат нещо общо със суфистското движение на бабаите. Счита се, че българомохамеданите помаци от Македония и Родопите произлизат от богомилите торбешти, наречени така заради торбата за милостиня, която постоянно носели. Днес наред с безбройните нови секти наводнили България, все още в някои райони са останали поклонници на древните богомилски суфистки обреди. Казълбаши от Кърджалийско и Лудогорието честват Отман Баба, Акъзъл Баба, Демир Баба, Дениз Али Баба и други мюсюлмански светци, палят свещи, служат с вино, извършват някои езически ритуали, свещениците им се наричат **деде**, също като **дедец**, духовния старейшина при богомилите. В Североизточна България честват празника **Хъдърлез**, име, което звучи близко до Худаяр /Кудугер, Богомил/.

През Средновековието в огромните предкнижовни териториални български държави от древността, изградени и ръководени от **„Царстващата Мъдрост“** според нравствените принципи на истината, доброто и справедливостта, проповядвани със словото на генеративния език **Ъзьер** - езика на **„говорещата азбука“**, остават последните еретически крепости срещу информационно книжовния монопол на световните религии и техния единствен абсолютен Бог - Господар. Когато значителна част от населението попада в безтегловното пространство между говоримата реч и книжовността на **„мъртвите“** религиозни езици, между натуралните и стоково-паричните пазарни отношения, между старите морални норми и новите финансови неправди, между божия благодат за богатите и сатанинските страдания за бедните. **Мъката и отчаянието на тези обречени „ненужни“ на обществото, но все още вярващи в доброто хора, са в състояние да утешат само избрано духовно съвършени най-възлюблени приближени на всевишния Бог - богомилите, всеотдайно влюбени в Бога светци, удостоени с най-висшата човешка титла **„добър мъж“**, т.е. **„добър човек“**. Отрекли се от материалните блага, богомилите бродят по света за да разнасят чрез своето учение духовна утеха за нуждаещите се. Техният саможертвен подвиг пред огнената клада на инквизицията озарява с духовна светлина догматичния средновековен мрак. Естествена родна люлка на богомилството е България, ето защо в Европа богомилите са известни и под името **„българи“**, а съвсем логично би било световното понятие за странстващи богомили - **„пилигрими“** да произлиза от **„българи“**, поне досега няма друго разумно етимологично обяснение. Би могло да се търси сходство между известни сакрални**

НА ВЯРАТА

еретически реликви и съкровени български езически символи, например знакът на „свещения Граал” много наподобява „знака на Гарвана” /die Graehe - гарван (нем)., crow - гарван (англ.)/, дълбоко вкоренен в култовите представи на българите.

Българските царе разчитат на патриотизма на богомилите в дни на тежки военни изпитания за държавата, тъй като те представляват значителна народна сила с висок неподкупен морал. Докато цар Симеон (893-927 г.) преследва еретиците в сътрудничество на Климент Охридски (838-916 г.), който според житието на Св. Владимир Диоклийски изтръгнал „ереста на богомили и масляни”, цар Самуил (-1014 г.) прекратява преследването на богомилите в името на общата борба срещу Византийската агресия. Неговият син цар Гаврил Радомир (1014-1015 г.) нееднократно посещава Волжка България, за да договори мюсюлмански войски на кан Ибрахим (1006-1025 г.) да се сражават срещу византийците, което дава на враговете му повод да бъде обвинен в измяна на християнската вяра и подло убит. Поради настъпилите политически обрат волжко българските войски се изтеглят и България окончателно е превзета от ромеите. По време на византийското владичество хударя /богомили/ от Североизточна България активно подкрепят всички походи на Волжка България срещу Византия, което е отразено в летописния сбор-

ник „Джагфар Тарихи”. Цар Калоян (1197-1207 г.) също не преследва еретици, а взаимодества с павликяните от Пловдив срещу латинците. Най-толерантен към богомилите е цар Иван Асен II (1218-1241 г.), дългогодишен емигрант във Волжка България и Русия, откъдето получава военна помощ за да си възвърне бащиния престол на Дунавска България. Оттогава води начало традиция описана в „Джагфар Тарихи”, българският цар да поддържа за охрана верен мюсюлмански отряд гвардейци от Волжка България, чиито потомци по-късно приемат християнската вяра и се издигат до най-висши държавни постове, например рода на Тертеровци. Римският папа Григорий IX (1227-1241 г.) вижда в търпимостта на цар Иван Асен II към богомилите толкова голяма заплаха за западната църква, че през 1238 г. обявява кръстоносен поход срещу България, който за радост не се осъществява.

Преследването на ересите отмира, едва след като националната книжовност измества мъртвите религиозни езици, когато световните църкви губят информационния си монопол в обществото и биват отстранени от държавното управление, когато се установява религиозен плурализъм от пълно безбожие до верски фанатизъм, когато държавният просперитет зависи единствено от степента на финансиализация, а парите се превръщат в най-висш стойностен критерий, когато съвсем закономерно „абсолютната вяра”

преминава в епохата на „абсолютната поквара”. Нарастваща пропаст между приноса към обществените стойности и между разпределението на благата вследствие липсата на най-важното качество на парите, техният „информационен еквивалент”, води до тотално нарушаване на обществената справедливост. Лъжата, която се натрупва в парите, постепенно задушава човешката мотивация, а това от своя страна предизвиква срив в естествения и в интелектуалния прираст, започва цялостно израждане на цивилизацията. Изход има и разбира се, той както винаги е технологичен, днешните компютърно-информационни и комуникационни достижения правят напълно практически решимо маркирането на всяка стотинка за следене на нейното движение и най-важно, за отразяване основанията на придобиване. Така всяко неправомерно забогатяване ще излезе наяве, а справедливостта и нравствеността ще бъдат възстановени. Парите най-накрая ще получат функцията си на „информационен еквивалент”.

Човешките представи за Бог се променят с течението на времето. Нищо чудно бъдещите поколения да възприемат Бог като свръхмощен вселенски компютър. Вечен ще остане единствено полетът на вярата към светлината на божествения спасителен път, полет с крилата на безсмъртието.

Синхроничност, прераждане, история

Николай КАФТАНДЖИЕВ

(За синхроничността, прераждането и творбата на Артър Гирдам „Катари и прераждане”)

ПРЕРАЖДАНЕТО КАТО ИСТОРИЧЕСКИ ИЗВОР

Като такова няма да го намерите в уводите по история. Не познавам и проучване, посветено на този въпрос. И все пак, вероятно много исторически описания се дължат именно на видяното от техните автори в преражданията им или на чуто от хора в техни прераждания. Оказва се, че по този начин до значителна степен Николай Райнов е написал неиздадената си тайнствена творба „Богомилство и Богомили”. Но тъй като става дума за още неиздадени спомени на мой приятел, нямам право да опиша конкретно как това е правил великият наш писател езотерик. Разбира се, публикуваните такива описания засега са определяни само като проникновени художествени творби, защото официалната история се пише само въз основа на факти, а прераждането още не е признато като факт от европейски формираната официална история.

СЛУЧАЯТ АРТЪР ГИРДАМ

Редовните читатели на „Родово имение” вече са запознати със серията статии под общ надслов „Синхроничност, прераждане, история”, бр. 26, 27, 28 и 29. Тази е последната. В случая за мен е важно, че Гирдам е бил наясно, че като първопреходец трябва аргументирано да докаже, че и прераждането може да бъде надежден извор на историята. За целта той пише предговор към книгата си „Катари и прераждане” и посвещава първите 5 глави повече или по-малко на въпроса за синхроничността и прераждането.

Кой е най-силният му аргумент според мене?

Гирдам не се е задоволил само да записва спомените на него-

вата пациентка г-жа Смит /името ѝ е условно/ от нейно прераждане през XIII век в Южна Франция и да ни ги поднесе по един увлекателен начин. Той се е запознал обстойно с нейния живот и тя се оказала най-обикновена простомъртна англичанка, която не само не е познавала провансалски или съвременен френски, но никога не е чувала и думата „катари”. Той пише: „Нито сега, нито преди сред английските тринайсетгодишни момичета е често срещано да записват мислите си, виденията и чувствата си на средновековен френски и на доста различния език на ланг док. Но имам и много по-важно доказателство за истинността на преражданията, които възнамерявам да опиша. Преди двадесет и шест години това момиче е знаело и е записало неща, които са неизвестни на всички ония, писали по темата на кой и да е език през седемте века, изменили от угасването на тази така наречена ерес. Всички писатели, които споменават темата, са убедени, че робите на катарските свещеници са били черни. Цели двадесет и шест години, включително шестте години кореспонденция с мен, тя упорито твърдеше, че са били тъмносини. Твърдението бе доказано от Жан Дюверноа от Тулуза, но едва преди четири години” /цит. съч., стр. 8/.

И продължава: „През последните пет години не съм и „предавал” нищо. Не знаех за хората, които тя описва. За първи път научих за тях от нея. Едва след това съм ги търсил в различни справочници. Тази история не е бляскав спомен за това как съм бил крал на Вавилон, съпроводен от бедна девица. Тя е много по-интересна, по-истинска и по-трагична”. /Пак там, стр. 9 и 10/.

АРТЪР ГИРДАМ – ОСНОВОПОЛОЖНИК ИЛИ САМО ПРЕДТЕЧА

Единствено извън книгата му, за Артър

Гирдам намерих съвсем кратки сведения в „Нов езотеричен речник” на Марк Робертс, издадена у нас през 1997 г. Ето основното: „Гирдам работи усилено върху катарите, стига до убеждението, че е реинкарнация (друго наименование на прераждането) на катарски свещеник на име Роже дьо Гризол. При терапията на една от своите пациентки той открива, че тя е реинкарнация на селско момиче от Тулуза, чието семейство било в приятелски отношения със свещеника Роже дьо Гризол. При обширните си проучвания Гирдам открива и други лица, които са реинкарнации на катари – групова реинкарнация.

Произведения: „Катари и реинкарнация” и „Езерото и замъка”.

Гирдам е роден през 1905 г., следователно по всяка вероятност е покойник. Ако делото му е продължено, той с основание може да бъде определен като основоположник на исторически проучвания, имащи за извор спомени на хора от предишни прераждания. Ако няма такива, значи европейските, американските и австралийските учени още не са готови да оценят откритието му. Тогава той ще се окаже само предтеча. Що се отнася до България, страна на духовност, смятам че съзнанието ни (поне на тези историци, които признаваме и ползваме и духовното начало) е готово за ползването на прераждането като исторически извор. Смятам дори да поставя неговото начало с едно проучване, свързващо делото на Гирдам с личните ми дирения, свързани с Петър Димков като езотерик и Николай Райнов. Ако читатели на „Родово имение” или техни познати се интересуват сериозно от такива бъдещи проучвания или разполагат със съответни сведения, могат да ми пишат.

Николай Кафтанджиев ул. „Суходолска” 1, бл. 134, вх.В гр. София – 1373

ГОВОРЕЩА АЗБУКА НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

1. Ъ	- тоз, онзи, е, да	1
2. Зъ	- огън, огнище, пек, топлина, светлина	⚡ ⚡ ⚡ ⚡
3. Бъ	- голям, по-възрастен, зрял, по-стар, по-, повече	б б б
4. У	- ухо, звук, чувам, тясно	у у
5. Къ	- женско, гънка, поражда, утроба, кълн, до	с v
6. Ръ	- много, пръст на ръката, тръстика, 4 - зислр	+ x
7. Чъ	- нос, образ, лице, глава, режа, част, 1 - число, мирис, стърчи	1 1 1 1 1
8. Йо	- очи, течност, вода, 2 - число	" ∞ φ γ
9. Тъ	- мъж, мъжко, баща, прави, носи, допринася, отделя, обособява, обособена част-територия, посочва, вътрешен, 3 - число	Y T A A A
10. А	- без, липсва, няма, свършва, спира	A A A
11. БРъ	- клон, листа, платно, парцал	Б Р Б
12. И	- оставя, следа, резултат, външен, хвърля	€ €
13. КРъ	- крак, свивам, крача, ходя, карам, крив	> < K
14. Шъ	- ръка - длан, 5 - число	ш ш
15. Е	- вик, кръсък, гърло	Н И Н Н
16. Дъ	- зъб, черупка, бял, плоча, острие, дъвча	Д
17. Ер	- листо, език	Р Б Д
18. Гъ	- дърво, растение, расте, изправен	Y
19. О	- месо, плът	o
20. Лъ	- гръд, майка, извор, род, зърно, семка, дълг, височина, планина	Λ
21. Мъ	- собствен, има, притежава, мой, негов, прилича	Δ Δ
22. Нъ	- уста, ям, отвор, отваря, дава, на - дава, нов	o
23. Ю	- покрив, покритие, крило, защита, гръб	т ъ м
24. Ор	- камък, скала	o
25. ТРъ	- търка, търкаля, стръмен, въртя	o o
26. ГРъ	- земя	- + o
27. Аъ	- малък, ситен, дребен	o o o
28. МРъ	- мърдам, мръщя се	~ ~ ~
29. Ай	- небе, най-, най-висш, време	* * *
30. Я	- смях, смея се	o o

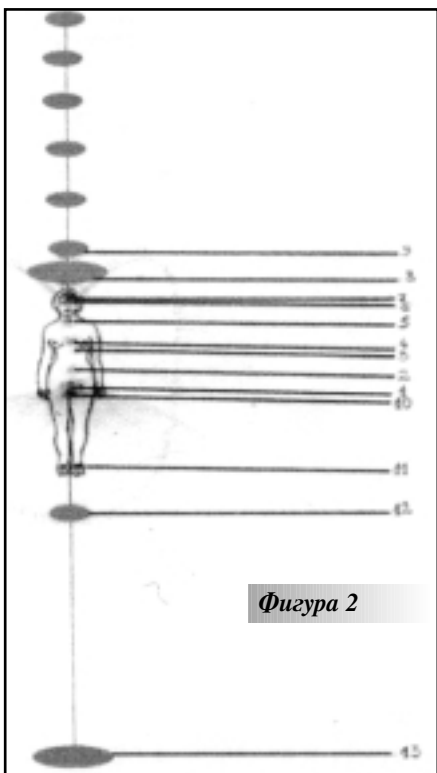
ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ НА ЕНЕРГИЙНИТЕ СИСТЕМИ НА ЧОВЕКА И КОНЯ

От стр. 1

тичната езда и рехабилитация като лечение е популярна от древността. Много лекари препоръчват хипотерапията за лечение на различни заболявания като **детска церебрална парализа, спина бифида, мускулна дистрофия, мултипленна склероза, гръбначни изкривявания, ампутации, слухови и зрителни увреждания, синдрома на Даун, аутизъм, психични проблеми, сексуални проблеми и ред други заболявания** и за възстановяване на целия организъм на човека [2]. Вече и в България има изградени центрове в които се изучава и прилага хипотерапия [3].

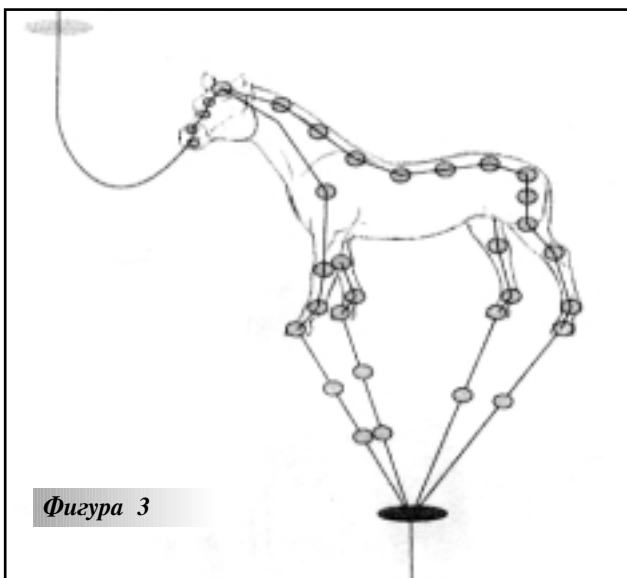
За целите на настоящото изследване се използва модифициран вариант на така наречената „багета”. Този уред позволява на оператора да идентифицира множество аномалии в околната среда. Известни са фундаменталните трудове на Луи Тюрен [4]. Преди около 15 години от мен бе разработен нов, много по-информативен уред-багета. След множество проучвания и експерименти създадох и методика за работа с него.

Снимка на уреда е показана на **фиг. 1**. По форма основата не се различава от стандартната „багета”, медна Г-образна пръчка. Различното от традиционната багета е наличието на система от два плоски магнита, монтирани на медната пръчка. Монтажът е така направен, че магнитите да могат да се въртят и фиксират в две успоредни вертикални равнини. Различното разположение на магнитите прави уреда чувствителен за различни информационни честоти. По този начин се повишава многократно селективността на уреда. При работа по моята методика използвам уреда като индикатор, а лявата си длан като детектор. **Чрез насочване на дланта към обекта и реакцията на настроената вълна уред се фиксира пространственото разположение на енергийния източник. С голяма лекота се измерват енергийните центрове и аура на човека и животните.**

Фигура 2

уред, след обстойни изследвания аз локализирах повече от седем енергийни центрове на човека. Разположението им е показано на **фиг. 2**. Малко се знае за енергийните центрове над главата и почти нищо за тези под краката, които ни свързват с майката земя. **Независимо от това, те съществуват**

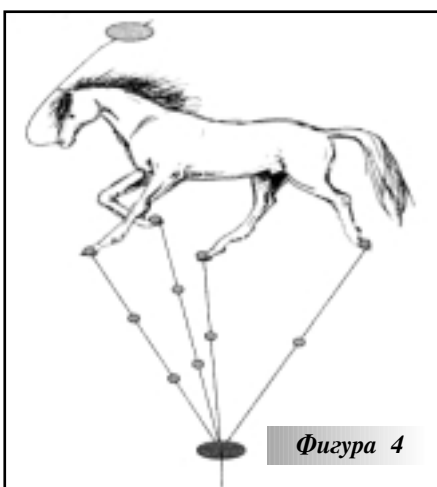

Фигура 3

От окултните науки се знае, че енергийната система на човека е изградена от 7 енергийни центъра, наречени чакри. Повече от 5 000 години се приема, че човек има седем чакри и това задоволява голяма част различните школи по йога. Дали от уважение към техните учители, които са им казали, че чакрите на човека са седем, или от липса на стремеж и умение да се впуснат в по-дълбоко изучаване на човешкото енергийно тяло, не знаем, но така или иначе задълбочени изследвания в тази област липсват дори в областта на тайните науки. В човешкия организъм циркулират два различни вида енергия, определени като **ИН** и **ЯН** енергии. **Енергията ЯН идва отгоре, от Космоса, а енергията ИН идва от ядрото на земята и се срещат в нашето тяло** на място, описано от различни автори, на различни места. Няма да се впускам в подробности кой енергиен център (чакра), какви функции има. **Благодарение на конструирания от мен**

ват и си изпълняват своите функции, когато по някакъв начин ги възбудим, провокираме да ни служат. Тези, които са под всяко стъпало, са подвижни в зависимост от това дали стоим със

събрани крака или краката ни са разтворени по време на ходене. Те са на разстояние от 30 см до 1,5 м под тялото и са плаващи. А другата под тях, събирателната **ИН**, която е на разстояние почти две дължини на тялото, също плава по оста нагоре и надолу, в зависимост от положението на краката. Цялата енергия, която идва от земята е свързана с най-долната кост на опашката. Именно за този енергиен център, който изпълнява толкова важната функция да ни „заземява”, се знае много малко. Липсата на това „заземяване” е

Фигура 4

в основата на почти всички заболявания.

Тези чакри, които са над главата, от осма, девета (поне така се знае за тях) и нагоре, също изпълняват своите функции, като ни свързват с Космоса. Когато горните и долните енергийни центрове са в хармония, те обменят информация и енергия, тогава човек се чувства в отлично здраве. И обратното, при съществуващ дисбаланс между тях, човекът е болен.

Енергийната система на коня е показана на **фиг. 3**. Разположението на енергийните центрове (чакри) е локализирано чрез използването на описания по-горе уред. Горният енергиен център (чакра) е пред коня и горе, на около метър и двадесет, енергията ЯН идва отгоре (от Космоса) и влиза през предните зъби в предния първи енергиен център - чакра, минава през другите, които са по главата, и от мозъка се разделя на две посоки. Едната посока е по гръбначния стълб до опашката, спуска се по задните крака до копитата и отива надолу до събирателната, земната ИН. От всяко копито до събирателната има

по още един енергиен център. Другата посока на енергията се спуска от мозъка по предните крака до копитата и оттам се насочва към събирателната ИН. От предните копита до събирателната долу има по още два енергийни центъра за всяко копито. **Събирателната е почти на същото разстояние като тази на човека.**

На **фиг. 4** е показано разположението на центровете, когато конят бяга с разтворени крака: Когато конят си разтваря краката, събирателната чакра се плъзга надолу. Също така местоположение-

Естествените

БОСИЛЕК (Ocimum basilicum L.)

Основни представители (видове): Босилек градински (Ocimum basilicum), тревисто растение.

Използвани части от растението: Цъфтяща надземна част.

Основни биологично-активни съставки: Етерично масло, танини, гликозиди, сапонини, бета-ситостерини.

Здравни ефекти: Биологичен ефект: Подобрява защитата срещу редица видове бактерии и действа противовъзпалително; успокоява спазми и повишен тонус на червата, газогонно; стимулира апетита.

Приложение: При възпалителни заболявания на стомашно-чревния тракт, пикочните и дихателните пътища - колити, гастрити, ентерити, дискинезии на жлъчните пътища, уроинфекции, зъбобол, хрема, ангина, кашлица. В големи количества може да предизвика отравяне.

Начин на приложение: Влиза в състава на добавки към храната, билкови чайове - до три пъти през деня се пие чай от: 1 чаена до 1 равна супена лъжица билка се заливат с 1 чаена чаша вряща вода, престоява 10 минути, прецежда се.

Противопоказания: Не са описани.

то на енергийния център, който е над главата, се е измества в посока, обратна на посоката на бягане.

При „галоп” с приближени крака разположението е показано на **фиг. 5**. Когато конят си събира краката, събирателният **ИН** енергиен център се плъзга нагоре. Горният енергиен център още по-изявено минава назад.

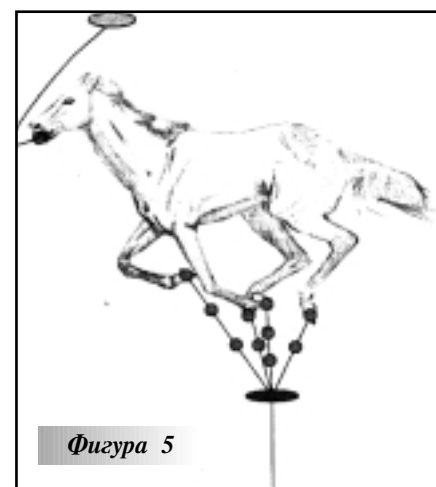
Дотук представих енергийните системи на човека и коня поотделно. Изключително интересна е ситуацията, при която човекът е

ния център на коня.

Конфигурацията се променя, когато конят бяга и краката му са събрани - **фиг. 9**. Тогава **ИН** центърът на коня отива нагоре и по този начин **АКТИВИРА**, на помпва енергията на човека. **ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ, КОГАТО ЧОВЕКЪТ Е НА КОНЯ, ЕНЕРГИЯТА НА КОНЯ „ПРЕМИНАВА” ПРЕЗ ЕНЕРГИЙНАТА СИСТЕМА НА ЧОВЕКА И АКТИВИРА ВСЯКА ЕДНА КЛЕТКА ОТ ОРГАНИЗМА МУ. ТОВА Е ЕФЕКТЪТ ОТ ЕЗДАТА НА КОН.** Конят с неговата енергия

обгръща енергията на човека, по този начин се образува **БАЙПАС** и двете енергии са в синхрон. Преминават по гръбначния стълб на човека и активират всички енергийни центрове (чакри), колкото и малко

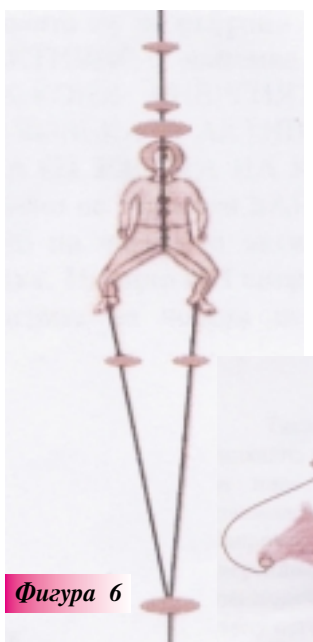
да знаем за тях. Именно **ИН** енергията на коня със своите постъпателни движения активира **ИН** енергията на човека по един много ефикасен и здравословен начин. Такава интерпретация на взаимодействието на енергийните системи на човека и коня е уникална и не се среща никъде в литературата. Лечебният ефект се описва, но не се обяснява на ниво енергийни взаимодействия. Описани са и множество други ефекти при взаимодействието на коня и ездача, които се приписват на „интелигентността на коня”. Например, не се

Фигура 5

лекарства

Фигура 6

Фигура 8

обяснява защо конят пази падналия ездач и не го настъпва. Налагайки енергийната система на човека върху тази на коня, вследствие на уникалното взаимодействие на двете системи се обясняват и емоциите на коня, когато върху него се качи ездач.

Колкото и спорни да са направените изводи за механизма на въздействие на енергийната система на коня върху тази на човека, неоспорим факт е разположението на тези центрове. Предстоят нови детайлни изследвания, включващи взаимодействието на човешката енергийна

система с тази на други животни. Възможно да се разкрият нови, неподозирани възможности за използването на животни при терапията на множество заболявания.

ЛИТЕРАТУРА

[1]. Штраус И., „Иппотерапия. Нейрофизиоло-

Фигура 7

Фигура 9

гическое лечение с применением верховой езды”, МККИ, Москва 2000 г.

[2]. Генчева. Н., „Ръководство за студенти, кинезитерапевти, учители по физическо възпитание, фитнес инструктори, треньори и др.”, София 2003 г.

[3]. http://www.horse.sportbg.com/cure_ride2.htm

[4]. Луи Тюрен, Научна физикална радиестезия в единнадесет книги, Издател „Евелина Бъчварова”, 1998г., 1168 стр.

ЕКОЛОГИЧНАТА ПРОГРАМА НА ПИТЪР или едно предложение за оцеляване

Лорънс Джонатан
ПИТЪР

ГРАД ПРОГРЕС

Мъките на бедните и расово подтиснатите все повече прерастват в насилия и престъпления. Нарастащите данъци и цени заедно с недостига на храни, енергийната криза и стачките разстройват важни градски служби и в резултат се създаде недооволство и чувството, че съвременният хубав градски живот е измама. Така възникнаха мечти за „добрите стари времена” на простата земя.

Носталгичната лудост в началото на 70-те години съживи спомени за забележителни събития от по-ранни стабилни времена и доведе до избора на реформаторския кмет Сит Нулсън като привърженик на преустройство, ред и законност. Той поведе всеобща война срещу младежката култура, конспираторите и дисидентите, срещу някои малцинства и някои интелектуалци и срещу свободата на печата и контрола върху раждаемостта.

Нулсън въздига каузата за лична отговорност в областта на благотворителността и общественото благосъстояние. Мотото му беше: „По-малко правителствени норми - по-добро правителство”, цитирайки изопачено Томас Джеферсън, когото иначе мразеше. Той превъзпяше ценностите на патриотизма, трудолюбието, пестеливостта, себеприщанието, семейството, църквата, майчинството и „всеки да си гледа работата”. В същото време неговите грабителски начинания бяха такива, че мръсната политика можеше да заслужи името си. Междувременно, организирани престъпления и злонамерената експлоатация на природната среда процъфтяваха.

„Аз се нуждаех от добрата воля на законодателните тела на четирите щата. Аз създадох тези тела с мои средства. По такъв начин ми излезе по-евтино.”

Джей Гулд

В останалия свят, извън град Прогрес, промишлените страни водеха развиващите се към подобно разрушение. Човекът и природата, която той опорочаваше, бързаха ръка към гибел. Опасността на П се разрастваше и опустошаваше Планетата. Натрапчивото ламтене за растеж, разширяване и за неп-

рекъснато натрупване на брутен национален продукт (БНП) оплячкосваше човешкото наследство. Мечтата, че американският икономически растеж ще бъде завинаги благословен, се беше превърнала в наш кошмар.

Започнах подготовката си за професионално учителско поприще през 1938 година, когато се записах в първи курс на педагогическия факултет. В търсенето на отговори по проблемите на общото образование и на опасностите, дебнещи човечеството, аз продължих академичното си обучение,

грижовни, интелигентни и рационални същества, които биха могли да живеят в мир със себеподобните си на тая планета, в хармония с природната среда и да водят пълнокръвен личен живот в един развит технологичен свят.

„Малко хора в началото на XIX век се нуждаеха от рекламен агент, за да им каже какво искат.”

Джон Кенет
Гълбрийт

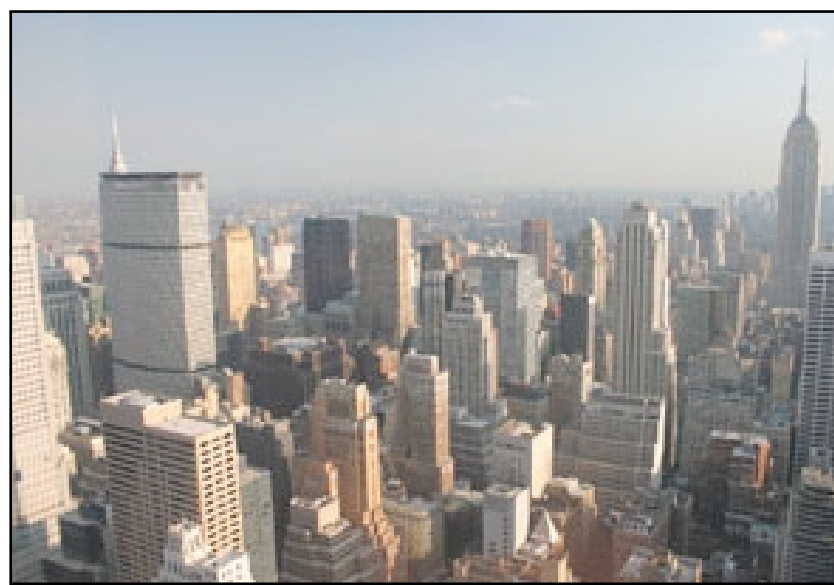
Като вниквах постепенно в тази проблематика, разбрах, че най-важна крачка към разрешаването ѝ ще бъде

ната, ала такъв подход рядко бива прилаган ефективно за наши чисто земни проблеми.

„Да обвиняваш технологията тотално, означава да забравиш за пустини, превърнати в градини благодарение на пречистването на морската вода, а да идеализираш технологията, означава да забравиш Хирошима.”

Стюарт Чейз

За съжаление повечето от човешките системи за третиране на обществени проблеми са се развили стихийно, при намалено внимание към далечните последици. Наистина никой

не беше планирал да замърсява атмосферата. Никой не беше планирал таква социално благоденствие, което да увеличи проблемите, които се очакваше да

дълго след като вече практикувах като учител. Предаността ми към призванието беше такава, че всяка година се записвах в различни курсове - цели 25 години една след друга. Това продължително търсене на знания първоначално се мотивираше от желанието да усъвършенствам собствената си подготовка, а впоследствие и подготовката на други учители, като допринасям за тяхната по-висока компетентност. Започнах с изучаване на природните и постепенно преминах към социалните науки. Открих странно несъответствие между науките за мъртвата материя и науките за живота. Изглежда, нашето академично познание изпреварваше несигурния ни социален прогрес. Науката и технологията бяха развили свой собствен свят, основан върху монументални изчисления и абстракции, като взимаха предвид всички фактори освен човешкия. Изглежда, човечеството беше създадо технология извън социалните си възможности да я направлява. Аз се убедих, че съществува дълго отлагана нужда за съществено усъвършенстване на общото образование, за да се помогне на децата да се изградят като

усъвършенстването на учителската подготовка. Всички други предлагани и прехвалени мерки - по-малки класове, по-голяма финансова подкрепа, добри ученици, помагала и сгради - щяха да бъдат с ограничена полза, щом не се придружаваха от растяща учителска компетентност. Аз изучавах и прилагвах най-ефективни начини, за да изследвам постиженията на учителите и за да създам резултатни програми за постигане на образователна компетентност.

Най-общо, това е познатият *системен подход*. Макар че систематичното анализиране и изпитание на всеки компонент, който играе роля в програмата за учителска подготовка, поглъщаше много време, резултатите бяха демонстративно добри от постигнатите чрез традиционните учителски образователни програми. Опитът ми за успешно прилагане на системния подход в педагогиката ме стимулира да помисля за възможностите да се усъвършенстват и други личностни и обществени условия чрез същия *системен подход*. Този подход не е нов. Едно негово забележително постижение беше космичната програма, която изпрати човек на Лу-

отстрани. Никой не беше планирал разрастването на населението с новородени и възрастни като страничен резултат от напредъка в медицината. **Никой не беше предвидил, че крайният резултат от нашето изобилие на блага ще бъде състояние и на изобилие от нищета.**

Фермерите по долината на град Прогрес все още отглеждаха реколти, които осигуряваха храна на градското население. В системата за обработване и преработване на земеделските продукти участваха грамаден брой компоненти. Фермерите се нуждаеха от семена, фураж, машини, торове, пестициди и други химични продукти. Камioni и влакове осигуряваха превоза на тези компоненти до фермите и извозваха продукцията им до складовете за търговия на едро. Песента на чучулигите беше изместена от бръмченето на дизели и пушеци прогонваха мизмизмата на прясно сено по коситба. В града пресните селскостопански произведения се обработваха в складовете и накрая се зареждаха в магазини и супермаркети, откъдето се купуваха и се консумираха.

„Пътят на цивилизацията е постлан с консервни кутии.”

Елбърт Хъбард

Ненчо КАВЪРКОВ

Един мой ден

Моят ден започва в 6:30. Проблемите се появяват още с отварянето на очите ми. Спи ми се!

Тръгвам за работа. По пътя си към автобусната спирка минавам през нива, същата тази, на която работят Белчо и Сивушка от разказа на Елин Пелин. Нива, разорана от поредния, разраснал се на цялата съседна земя строеж. И така, минавайки през калната "пътека", отправям сърдити мисли към инвеститорите на строежа, а покрай тях тези мисли отнасят и столичните общинари. Стигам до спирката кален. Вали, а няма къде да се подслоня, докато чакам автобуса. Ох, нямам думи!

Автобусът пристига препълнен. Всички се втурват към вратите с надеждата да успеят да се качат, а някои не успяват – късмет. Емоцията в препълнения автобус – неопишуема е. Такава не може да изпита човек в никой увеселителен парк по света. Ето идва спирката за слизане. Хората слизат кой с яке на една страна завъртяно, кой с измачкан костюм или риза, но всички са обединени от едно – намръщената физиономия от лошите услуги предлагани от СКГТ. Понякога си мисля, че ако България кандидатства за книгата на Гинес за най-много хора с намръщена физиономия на едно място, ще сме рекордьори. Слизам от автобуса и започвам моят опит да пресека шосето. Светофарът не работи, а пътното движение е голямо и никой "съвместен" шофьор не иска да спре, за да пресека. От главата ми започва да дими пушек от яд – бързам, за да не закъснея за работа. Ура! Една кола спира и ми прави път, а аз с най-голямата усмивка на света поглеждам към шофьора и му благодаря. Случват се и хубави работи в живота.

Успявам да пристигна на време на работа. Започвам я със същата тази усмивка от автобуса, защото колежата е

най-големият мързеливец! Леле, как му се дразня. А аз бързам, бързам за да успея да свърша, както моите, така и неговите задължения до 11:30, защото след това веднага отивам да се включа в пътното движение с маршрутката към НБУ. От 13:00 имам лекция – "урбанистика", по който предмет трябва да предам настоящата история.

Тръгвам си от работа леко напрегнат. По пътя си задавам въпроса "Дали ще стигна на време?" Изведнъж пред мен се изправя същото онова шосе. Ох, по дяволите! С триста зора повече от сутринта го пресичам. Супер, маршрутката тъкмо идва. Еха, има и места в нея. С усмивка се качвам и сядам, а в мен напират едновременно надеждата, че може да пристигна в НБУ навреме и въпроса "Оф, дали пак ще има космически задръствания и ще закъснея?".

Возенето в маршрутката е истинско изживяване. Ефектите от него могат да се сравнят с тези от скоростно влакче. Прилошаването от лашкането, друсането от големите и забавни дупки по улиците, през които минават шофьорите на маршрутите... ах, струват си 1,50 лв. Даже мисля, че част от тези пари трябва да бъдат дарени на Агенция "Пътища и съоръжения", която се грижи за пътната обстановка и ни осигурява удоволствието от големите, забавни дупки.

Маршрутката спира пред НБУ. Слизам с леко залитане и поемам глътка въздух. В мене нещо трепти. И как няма, пристигам навреме. И докато се усетите, вече тичам към 701. Влизаме в час, а преподавателя ни казва, че днес ще гледаме филми. Супер! Оставам доволан от лекцията и веднага скачам в библиотеката, за да търся материал за поредната курсова работа, която подгот-

вам.

В библиотеката - нов проблем и нови нерви. Намирането само на една книга ми струва 15 минути и 30 хиляди унищожени неврона. Да не говорим, че понякога някой мой ученолюбив колега не поставя книгата на мястото ѝ и така тази книга потъва вдън земя за останалите студенти.

Часът е вече 15:30. Време е да тръгвам към втората ми работа. В 17:00 трябва да започна. Със събрания материал за курсовата работа се изстрелвам със скоростта на звука от библиотеката към спирката за маршрутки. Умело лавирайки между колите от задръстването пред НБУ, пресичам. Примирен от мисълта за предстоящото пътуване, се качвам в маршрутката. А шофьорът - като истински Михаел Шумахер. Задминава колите, къде с благи думи към майките на другите участници в пътното движение, къде със сложна комбинация от пръсти. Отскачам до тавана при преминаването ни през поредната дупка. Кеф, а! И докато се возя, размишлявам наум. Да, колкото и странно да звучи. В този момент мисълта ми беше заета с проблема "околовърстното шосе на София". Всеки път, като пътувам по него, се чудя как то ще се разшири, за да няма задръствания по него. Чудя се и се мая, защото ако този проблем не бъде решен сега, то след известно време ще трябва да го решавам аз. И докато си размишлявам, отскачайки до тавана на маршрутката от време на време, неусетно пристигам на крайната спирка. Въздишам и поемам въздух, а краката ми треперят от вибрациите на ламарините в маршрутката. Имам чувството, че допреди минути съм прегръщал един голям вибромасажор.

Между другото, да отбележа, че пристигнах навреме за работа. Ко-

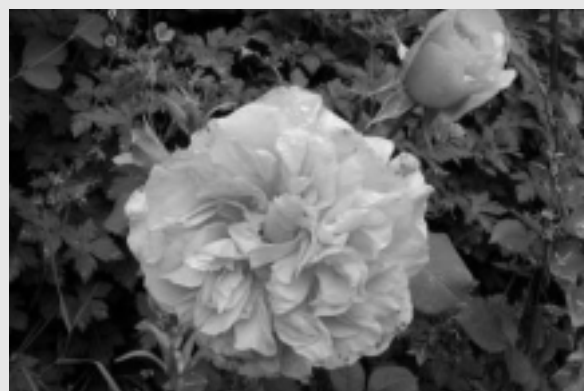
легите ме посрещат с усмивка и работата започва, но с това започват и нервите, и проблемите с клиенти, на които им обяснявам нещата на пет езика и те пак не разбират. Това е като един виц: Турист в България. Опитва се да се ориентира в София по улици, по нашите безименни улици, лишени от табели и номера – горките. Среща туристът двама младежи и той ги моли за помощ на английски, те не разбират. Заговаря ги на немски... френски, испански, италиански, но без успех той си тръгва. Тогава единият младеж се обръща към другия: "Ех, сега ако знаехме поне един език, щяхме да се оправим с туриста", а другият отговаря: "Хм, той пък като знаеше толкова езици, все едно се оправя!"

И така... към 01:00 приключвам работа и със сетни сили се качвам в такси към вкъщи, където ме чака любимия ми човек. Да видиш този човек е истински релакс. И, зареден с нова енергия, започвам подробно да разглеждам взетите по-рано днес от библиотеката материали за курсова работа. Написвам около 2 странички. Стига толкова. Трябва да обърна внимание на приятелката ми. Утре ще напиша още страници.

Лягам. Докато се опитвам да заспя, осмислям днешния ден и правя планове за утрешния. Проблеми... леле това време как ме притиска. Размишлявам върху дупките по пътищата, през които минах днес, задръстванията, околовърстното... ох, проблеми, проблеми.

Една усмивка и те се стопяват. Да, наистина мисля върху тези проблеми, защото в скоро време ще се наложи аз да ги вземам. Софийска община пази се, аз идвам.

Поглеждам часовника 02:00. Денят ми свърши. Ето ги следващите четирисет часа и тридесет минути сън, които чакам цял ден. Лека нощ.

ЧАРОДЕЙКА

Екатерина ПЕЙЧЕВА

Нима не познавах?
Нима не грехих?
По лунни пътеки нима не копнях
да тичам в нощи
омайни
и страстни?
И с вятър в косите
не скитах ли там,
където земята с небето се сливат?

Сега съм различна.
Нали помъдрях?
Пак тичат пътеките бели
пред мен
и вятърът пак ми косите разпръсква,
но аз,
чародейката с вещите пръсти
разплитам и сплитам
незримите нишки
на дните предишни и бъдни
и тихо запяват,
докоснати нежно
сребристите струни
в душата ми – арфа.

07.09.2004 г.

ЖАЛКИ

Николина АЛЕКСИЕВА

Злобата бушуваше като вулкан,
обзе ги с цялата си мощ
и всеки разярен и необуздан
въртеше бясно кървав нож.
Ужасно грозните лъжи космични
крещяха с истеричен глас.
О, само колко жалки и безлични
изглеждаха във този час!

ДОКЛАД

Станислав БЕЛЧЕВ, Варна

Държавата е бедна,
в правосъдието е последна,
у дома не ти стиска,
а чужбината не ни иска.

Станали сме мафиоти
и пъдят ни като идиоти,
хората са си прави -
трябва туй да се поправи.

06.04.2006 г.

ПРИТЧА

Малка глинена стомна стояла на масата празна, а в ъгъла на стаята лежал тежко болен и стенел за вода, но нямало кой да му подаде вода, близките му били отишли някъде и забравили за него. Жалбите на болния били толкова сърцераздирателни, че стомната не издържала, изпълнила се със състрадание и с невероятни усилия на волята успяла да подскочи и да падне близо до ръката на болния. Зарадвал се той, вдигнал я и впил жадни устни, но...стомната била празна, в нея нямало и капчица вода, а той бил употребил всичките си останали сили за нея. Ядосал се болният и я запратил в стената. Стомната се разбила на хиляди късчета.

Не приличай на болния, не разбивай на хиляди непотребни късчета тези, които се опитват да ти помогнат! Дори опитите им да са напразни и да не могат да го направят, оцени по достойнство усилията им!

ЗЛАТНО СЕЧЕНИЕ В ЖИВОПИСТА

Преминавайки към примерите за "златно сечение" в живописа, не можем да не обърнем внимание върху творчеството на Леонардо Да Винчи. Личността му е една от загадките на историята. Самият Леонардо да Винчи казва: "Нека никои, който не е математик, да не дръзва да чете трудовете ми!". Той си е спечелил слава на ненадминат художник, признат още от съвременниците си, но неговата личност и дейност ще останат забулени в тайна, тъй като е оставил на потомците си не някакво систематизирано изложение на идеите си, а само многобройни

де ла Джокондо да нарисува портрет на млада жена, жената на банкера Мона Лиза. Тя не била красива, но в нея привличала естествеността и непринудеността. Леонардо се съгласил да направи портрет. Неговият модел бил печален и тъжен, но Леонардо й разказал приказка, която я накарала да се оживи и да стане интересна.

Приказката

занаят, отрязал дърво, огладил го, направил от него жена, оттеглил се и зачал.

Върнал се втория брат, видял дървената жена и тъй като бил шивач, облякъл я за минута - като изкусен майстор веднага й ушил красива вълнена дреха.

Третият син я украсил със злато и скъпоценни камъни, той бил бижутер.

Накрая дошъл и четвъртият брат. Той няма занаят, умеел само да

казката, Леонардо погледнал към Мона Лиза, нейното лице се озарило от светлина, очите й засияли. После, като че ли току що се е събудила от сън, въздъхнала, прекарала ръка по лицето си, положила ръце и заела обичайната поза.

Но целта била постигната - художникът пробудил равнодушната статуя; усмивката на блаженство, бавно изчезвайки, останала в ъглите на устните и треперела, придавайки на ли-

цето изумително, загадъчно и почти лукаво изражение, като на човек, който е узнал тайна и криейки я старателно, не може да скрие тържеството си.

Леонардо мълчаливо работел, боейки се да не изпусне този момент, този слънчев лъч, който осветил скучния му модел...

Трудно е да се каже какво точно са забелязвали в този шедевър на изкуството, но всички говорят за дълбоките

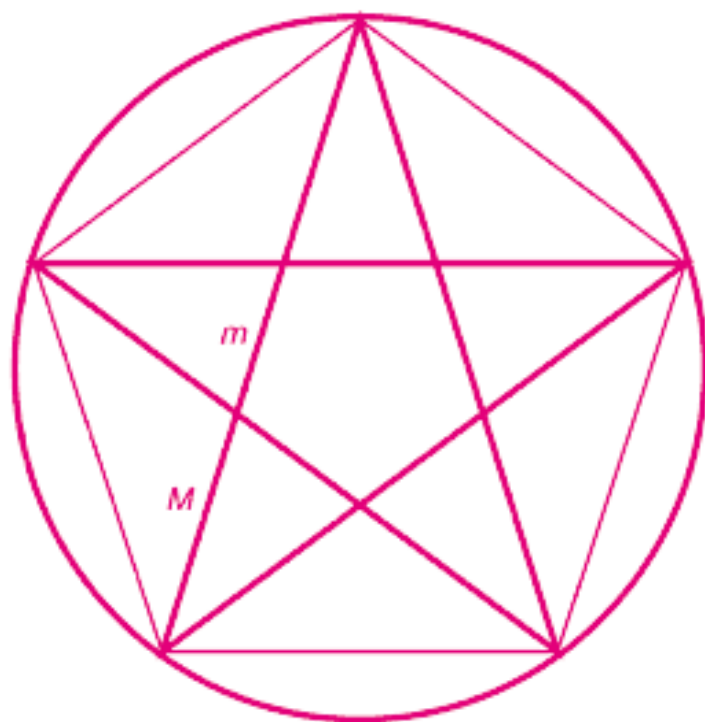
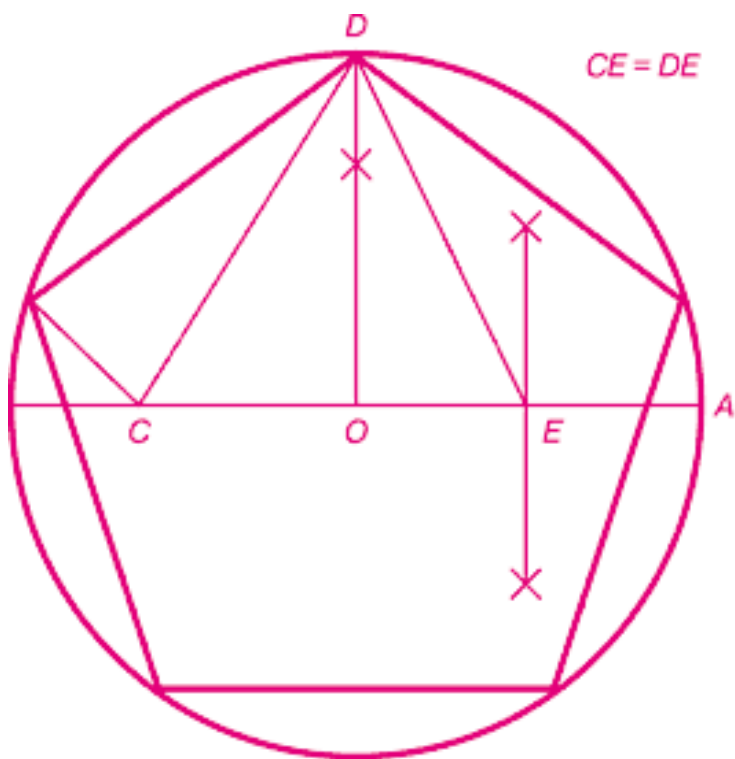
познания на Леонардо за строежа на човешкото тяло, благодарение на което му се е отдало да улови тази, така да се каже, загадъчна усмивка. Говорят също за изразителността на отделните части на картината и за пейзажа, този небивал спътник на портрета. Тълкуват естественото изражение, простотата на позата, красотата на ръцете.

Художникът направил и още нещо небивало: на картината е изобразен въздухът, който покрива фигурата с прозрачна мъгла. Въпреки успеха Леонардо бил мрачен, положението във Флоренция се строило тягостно на художника и той се стегнал за път. Не помогнали и напомнянията за поети обещания.

Златното сечение в картината на Леонардо да Винчи "Джоконда"

Портретът на Мона Лиза привлича с това, че композицията на портрета е построена върху "златни триъгълници" (по-точно върху триъгълници, които представляват част от правилен звездовиден петоъгълник).

Известната ни петолъчка (пентаграм - от гр. "pentagrammon", "pente" - пет и "gramma" - линии) е древен символ, образуван от 5 "златни" триъгълници, вписани в правилен петоъгълник. Всяка от петте линии, съставляващи тази фигура, дели пресичащата я в "златна" пропорция.

ръкописни чернови, бележки, в които се говори "за всичко на света". Той пишел отъясно наляво с неразбираем почерк и с лявата ръка. Това е най известният от съществуващите образци на огледално писмо.

Портретът на Мона Лиза (Джокондата) от дълги години привлича вниманието на изследователите, които открили, че композицията на рисунката е построена върху златни триъгълници, представляващи части от правилен звездовиден петоъгълник.

Има твърде много версии за историята на този портрет. Ето една от тях.

Веднъж Леонардо да Винчи получил заповед от банкера Франческо

Имало едно време един беден човек, който имал четирима сина: тримата били умни, а четвъртият нито умен, нито глупав. Ето, че бащата легнал на смъртно легло. Преди да се раздели с живота, той извикал децата при себе си и казал: "Синове мои, скоро ще умра. След като ме погребете, напуснете къщата и идете накрай света, за да търсите своето щастие. Нека всеки от вас научи по нещо, за да може сам да храни себе си."

Умрял бащата, а синовете се разпилели по света, като преди това се разбрали след три години да се съберат на поляната в горичката пред родната къща. Дошъл първият брат, който изучил дърводелския

чува какво казват земята, дърветата, тревите, тварите, зверовете и птиците, знаел пътя на небесните тела и умеел да пее чудесни песни. Запял песен, от която заплакали скрилите се зад храстите негови братя. С тази песен той съживил жената, тя се усмихнала и поела дъх.

Братята се хвърлили към нея и всички крещели едно и също: "Тя трябва да е моя жена!". Но жената отвърнала: "Ти ме създаде, бъди мой баща. Ти ме облеche, а ти ми даде украшения, бъдете мои братя. А ти, който ми даде душа и ме научи да се радвам на живота, единствен ти си ми нужен за цял живот."

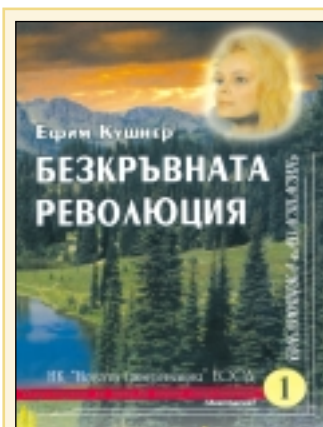
Когато свършил при-

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар третата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" – "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов – почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово име".

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimie@yahoo.com

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар втората книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата на "Библиотека Анастасия" – "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков. Телефони за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59 rodimie@yahoo.com

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар първата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" – "БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер. Телефони за заявки: 02/ 962 16 87, 088/869 33 59 e-mail: rodimie@yahoo.com

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

Главен редактор Атанас Панчев

Зам.-главни редактори Мария Стаева Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Стефан Калайджиев
Константин Стамболиев
Красимир Нотев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" №1
Хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail:rodimie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава Издателска Къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София
НВБ банка "Биохим" - АД, централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBG63

Отдел разпространение: 0888/693359
Предпечатна подготовка и печат: "Сладко и солено 21"
ISSN-1312-7063